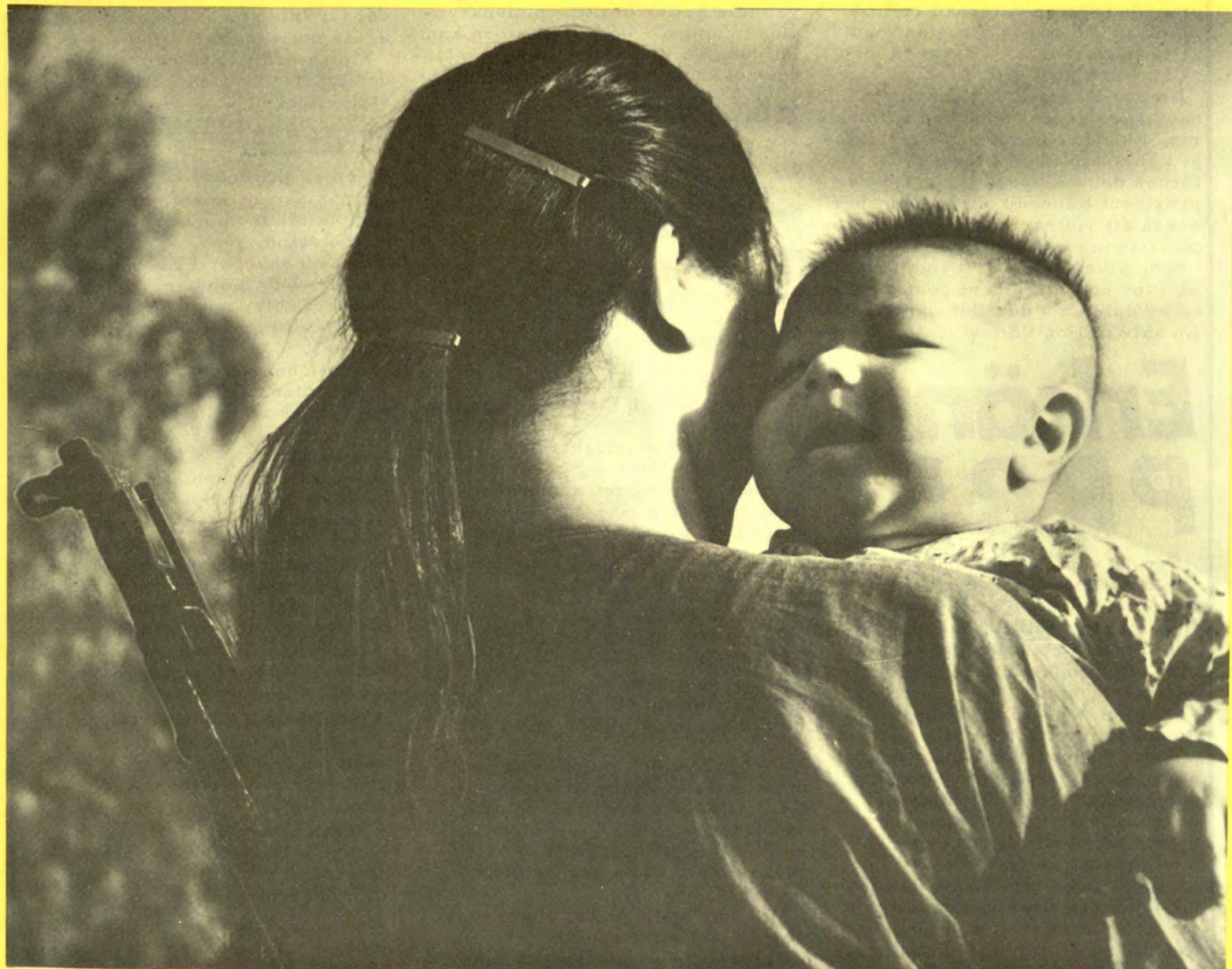

VIET/NAM

BULLETINEN

Nr 5 1972

Pris 1kr

**"Våra berg ska alltid bestå
Våra floder ska alltid bestå
Vårt folk ska alltid bestå
När de amerikanska angriparna besegrats
ska vi bygga vårt land på nytt
tio gånger vackrare"**

Ho Chi Minh

LEDARE

USA måste sluta bomba!

■ När Nixon blev president för fyra år sedan hade han stora planer för USAs krig i Vietnam. De innebar i korthet att vietnamesiska marionettrupper skulle överta de amerikanska soldaternas roll på marken. De skulle utrustas med allra modernaste USA-vapen och få ett kraftigt flygstöd.

Nixons planer, som hans propagandamakare genast upphöjde till doktrin, liknade i mycket USAs strategi i Vietnam fram till år 1964. Då fördes det s k Specialkriget under president Kennedy och det innebar också att vietnameser skulle bekämpa vietnameser för USAs räkning.

Specialkriget blev ett totalt fiasko. Så 1965 kom president Johnson med en ny doktrin - det "lokala kriget". En halv miljon USA-soldater skep-

pades över Stilla Havet för att själva ta över grovjobbet på marken.

Men 1968 gick FNL till offensiv och slog alla storamerikanska drömmar i spillror. Det "lokala kriget" var inte heller bra ur opinionssynpunkt hemma i USA. Det stora antalet döda USA-soldater fick motståndet mot kriget att växa mycket snabbt

Hänsynslöst

Så kommer då Nixon med en ny doktrin, som alltså var en gammal i omstuvad form. Skillnaden mot Kennedys krig var framförallt den enorma ökningen av flygstridskrafterna.

Och den skillnaden är viktig. Nixon har under sina fyra presidentår visat sig vara en aggressivare imperialistledare än någon av sina företrädare.

Han har ett uttalat syfte i Vietnam - att segra. Och för detta skyr han inga medel.

Med en hänsynslöshet och brutalitet som inte låter sig beskrivas bombar USA-planen sönder Sydvietnam under den märkliga förevändningen att skydda landet från angrepp.

Lika hänsynslöst attackeras Nordvietnam. Vägar, järnvägar, broar, bostäder, fabriker, sjukhus, kyrkor, dammar och vallar, ja allting bombas med den ständiga motiveringen att det är "militära mål".

Det är uppenbart det vietnamesiska folket som är USAs "militära mål".

Förödelsen och folkmordet har omvittnats av många den senaste tiden. Bevisen har varit så överväldigande och klara att ingentänande människa längre kan vara tveksam om USAs illgärningar i Vietnam.

Men när detta skrivs i mitten av september kommer rapporter om häftigare räder än någonsin mot Hanoi, om anfall mot Haiphong

och många städer i södra Vietnam.

Och så länge detta pågår får vi aldrig förtröttnas utan ständigt påtala och omvittna vad USA håller på att göra med Vietnam. Folkmordet får inte stuvvas undan i tidningarnas notisspalter.

Vietnamrörelsen över hela världen måste i dag med all sin kraft ställa kravet:

**USA, SLUTA BOMBA
I VIETNAM!**

■ Men vi ska också berätta om det vietnamesiska folket, deras förunderliga tålamod och framgångsrika motstånd.

Just nu skärper FNL sin offensiv i söder. USA bombar. Men Saigontrupperna flyr och de sista spillrorna av Nixons stolta strategi krossas.

Situationen är besvärlig för krigs-presidenten. Det är val i USA nu och Nixons främste motståndare, McGovern, har gjort Vietnam till en huvudfråga.

Vinner McGovern har han lovat dra hem USAs trupper och upphöra med bombningarna.

Nixon försöker desperat bomba USA till seger i Vietnam. Men segern blir avlägsnare för varje anfall från befrielsearmén.

En diplomatisk överenskommelse på USAs villkor är inte heller tänkbar, trots rådgivare Kissingers ständiga jordenruntresor.

Vietnam kommer utan tvekan bli en besvärlig fråga för Nixon i valet.

Men om han ändå vinner - och prognoserna talar för det - ska vi komma ihåg:

Frågan om krig eller fred för det vietnamesiska folket avgörs först och sist på slagfältet i Vietnam, inte i det amerikanska valet.

Det är folkets väpnade motståndskamp som faller det slutgiltiga avgörandet. ■■

Erkänn PRR!

Den 10 september meddelade Chiles regering att den erkänt den Provisoriska Revolutionära Regeringen, PRR, i Sydvietnam som landets enda lagliga regering. En ambassad ska inrättas så småningom.

Chile blev därmed det 28:e landet som erkände PRR.

Varje erännande av PRR är en stor politisk seger för det vietnamesiska folket. Det innebär också en stor uppmuntran och moraliskt stöd i deras kamp mot angriparen från USA.

Den svenska regeringen borde följa Chiles goda föredöme. Ett erkännande av PRR just nu skulle få särskilt stor betydelse med tanke på läget i Vietnam.

VIETNAM BULLETTINEN

Redaktör: Tommy Hammarström

Ansvarig utg: Ulf Mårtensson

Adress: Vietnambulletinen

Box 12030

102 21 Stockholm

Tel: 08/ 50 07 64

Prenumeration kostar 10 kr per år.

Pengarna insättes på pg 400 632 - 6,

Vietnambulletinen Stockholm.

Vietnambulletinen ger aktuella och tillbakablickande analyser och beskrivningar av kriget i Indokina, av läget i övriga Sydostasien, av solidariteten med Indokina och av USA-imperialismen.

Vietnambulletinen är De Förenade FNL-gruppernas organ. Innehållet får citeras fritt - om inget annat anges. Dock inte för kommersiellt bruk.

Vietnambulletinen tar inte emot kommersiell annonsering av något slag.

Vietnambulletinens offset Stockholm okt 1972

Ingen kan hejda transporterna

Gång på gång slår USA-flyget sina egna bombrekord över Nordvietnam. Dagligen bombas vägar och andra kommunikationsleder. På det sättet försöker USA lamslå produktionen i Nordvietnam. Men det kommer inte att lyckas.

Folket har organiserat reparationsbrigader som snabbt rycker in vid en attack. Dag och natt arbetar man med att fylla igen bombkratrar och reparera vägar. En kvinna i Quang Binhprovinsen rev sitt hus och använde bräderna för att laga en bombad färja. Längs huvudvägarna byggs småvägar som kan användas om huvudvägen bombas. Arbetarna i Nghe Anprovinsen ställer parollerna "Färjor ska alltid vara tillgängliga" och "bussarna ska inte behöva vänta på färjan".

USA har inte kunnat knäcka de nordvietnamesiska transporterna. Tvärtom. Transportvolymen har ökat.

■Under de senaste månaderna har man framförallt uppmärksammat USAs bombningar av Nordvietnam. Men även i Sydvietnam har bombningarna trappats upp på ett fruktansvärt sätt. Bara under månaden juli flög B 52-planen 900 uppdrag över Sydvietnam - 111 fler uppdrag än under hela år 1971!

■På ett område runt provinshuvudstaden Quang Tri - ett område en kvadratmil stort - har USA under drygt två månader släppt en bombmängd som motsvarar sju atombomber av den storlek som användes mot Hiroshima 1945.

■I Mekongdeltat längst i söder ökar FNL stadigt sitt inflytande. Eftersom Saigonjuntans trupper strider uppe i norr och i det centrala höglandet så kan juntan inte möta FNLs "infiltration". Det enda man kan göra är att be USA bomba.

Bombningarna av Mekongdeltat riktas helt och hållet mot civilbefolkningen. Det bekräftade en hög USA-officer i deltat för tidskriften Time.

-Ingen vet egentligen var Viet Congförbanden i deltat finns, sa officeren. Vi räknar med att det rör sig om cirka 5 000 man.

Eftersom USAs flyg inte vet var FNL-soldaterna finns så återstår bara att bomba civilbefolkningen.

För att dämpa protesterna i USA så påstår USAs nationella säkerhetsråd numera att det finns mellan 25 och 30 000 nordvietnameser i deltat.

■Under september har FNL ökat sina attacker mot USAs och Saigonjuntans baser. Distriktshuvudstaden Tien Phuoc nära jättebasen Da Nang har erövrats av FNL. I Saigon skakar husen när bombflyget försöker träffa FNLs ställningar. Saigontruppernas försök att öppna huvudväg 13 från An Loc till Saigon har misslyckats.

■CHILE och UGANDA har erkänt PRR. Därmed har nu 30 länder i världen diplomatiska förbindelser med Sydvietsnams revolutionsregering.

■NIXON skryter gärna med att han dragit hem trupper från Syd-vietnam. Han talar ogärna om de USA-trupper i Thailand och på Sjunde Flottans fartyg som deltar i kriget mot Vietnam. Om man räknar med dem så blir antalet USA-trupper som strider mot Vietnam över 200 000 man.

■SAIGONJUNTANS försvarsmister, general Nguyen Van Vy, fick sparken den 6 augusti. Vy hade förskingrat arméns försäkringskassa - på varje mager soldatlön drar juntan av en summa för hjälp åt "krigsänkor och invalider".

Nu sitter Vy i husarrest i sin lyxvåning och väntar på domen - som antas bli mild. Änkorna och invaliderna i Saigons slum väntar på hjälp.

■UTRIKESMINISTRAR från 64 alliansfria länder i Asien, Afrika och Latinamerika samlades till en konferens i Guyana i Latinamerika mellan den 7 och 12 augusti. Konferensen beslöt att låta representanter från PRR och Kambodjas Kungliga Nationella Enhetsregering närvara vid konferensen som fullvärdiga medlemmar. Då lämnade representanterna för quislingregeringarna i Laos, Kambodja, Indonesien och Malaysia konferensen.

I en slutresolution fördömdes USAs angreppskrig. Konferensen uttalade sitt stöd för befrielserörelserna i Indokina och krävde att USA omedelbart skulle dra sig tillbaka från Vietnam.

■BOMBERNA kan inte knäcka vietnameserna. Så nu har USA-imperialisterna fått en lysande idé: De kastar ner förfälskade sedlar över Nordvietnam. De tror att detta kommer att undergräva moralen. Uppenbarligen dömer imperialisterna vietnameserna efter sig själva. De har ännu ingenting lärt.

■KOMMER NÅGON ihåg kapten Ernest Medina - en av de officerare som genomförde massakern i Song My?

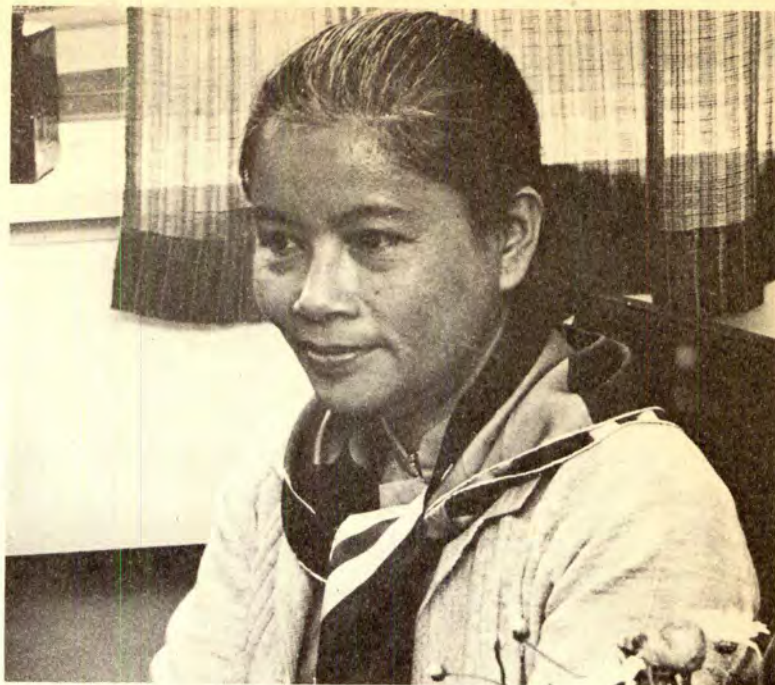
Kapten Medina blev frikänd av militärdomstolen och nu har han fått ett nytt jobb på Baileys helikopterfabrik. Medina själv och direktör Bailey ställde upp i en show i USAs TV. Där sa Bailey:

-Jag tror att Ernie Medina är den rätte killen när det gäller att göra ett litet företag till ett stort jättebolag.

●En av FNLs stridsvagnar i Quang Tri-provinsen.

"Det är kvinnorna som får fälten att grönska"

Phan Thi Minh arbetar sedan tre månader tillbaka i förhandlingsdelegationen i Paris. Hon var bara 20 år när hon började kämpa för ett fritt Vietnam. Idag är hon 47.

Under ett besök i Stockholm berättade hon för Vietnambulletinen om sitt liv och om kvinnornas uppgifter i befrielsekampen.

- Mitt liv är nog typiskt för många vietnamesiska kvinnor. Vid augustirevolutionen 1945 - strax innan Demokratiska republiken Vietnam utropades - var jag 20 år. Jag hade tagit studenten, min far var lärare och intellektuell, han tyckte att också kvinnor skulle ha en utbildning. Det var ovanligt då. Jag började arbeta i den lokala kvinnokommittén. Jag var ung och arbetade dygnet runt, det hände att jag var så utarbetad att jag somnade medan jag gick.

Efter Geneveavtalet 1954, då den provisoriska gränsen mellan Nord- och Sydvietnam bestämts, återvände jag till min hemby för att tjänstgöra som lärare i en småskola. Utländska trupper hade åter börjat skeppas in i Vietnam. Marionetterna i Saigon började leta upp gamla patrioter och frihetskämpar för att arresteras dem. Många av mina vänner mördades eller sattes i fängelse.

Flykt till bergen

- Råkade du aldrig illa ut själv?
- Jo, jag arresterades en gång. Men vi hade vänner även bland fienden och jag fick hjälp så att jag kunde rymma. Jag fick fly till bergen och gömma mig där. Då hade jag två barn, de fick ackorderas ut i olika familjer så att det inte skulle gå att spåra upp dem, ta dem som gisslan och på så sätt tvinga mig tillbaka.

Vi var många patrioter som fick fly till bergen där befolkningen hjälpte oss med mat och gömställen. Kolonialisterna hade förtryckt

bergsbefolkningen - den betraktades som primitiv och efterbliven. Därför avskydde alla de utländska inkräktarna och gav allt sitt stöd till befrielseströrelsen.

Papper som talar

- Bergsborna levde verkligen mycket primitivt. Det blev en stor uppgift för oss att undervisa i hygien, sjukvård och barnavård. Det fanns heller inget skriftspråk för just deras dialekt så vi gjorde upp regler för hur språket skulle skrivas. På så sätt kunde de meddela sig med varandra på ett nytt sätt. "Vi har fått papper som talar", sa de.

Vi tog oss också an kvinnorna i bergsbyarna. Traditionellt är ju kvinnan underlägsen mannen.

Vi hade samtal i grupper om hur kvinnorna skulle kunna vara med i motståndsrörelsen. Vi talade t ex om hur man kunde förenkla hushållssysslorna så att man fick mer tid över. En barnträdgård organiserades, det var något alldeles nytt för dem.

- Hur länge fick du leva undan gömd i bergen?

- Det dröjde sex år innan jag träffade mina barn igen.

Armén lockar

- Hur arbetar de vietnamesiska kvinnorna idag?
- Kvinnornas uppgifter är många. Det organisatoriska sköts oftast av dem: man måste kontrollera att alla hus har tillfredsställande skyddsrum, byn måste ha ett

självförsvar och jorden ska brukas precis som vanligt. Dessutom måste skörden skyddas mot kemiska stridsmedel.

Idag är det faktiskt kvinnorna som får fälten i Vietnam att grönska.

- Är det svårt att mobilisera kvinnor till väpnad kamp?

- Nej, särskilt unga flickor vill hellre vara med i armén än arbeta med jordbruk.

En del kvinnor är bra på att rätta till falska rykten om FNL, de kan prata med soldaterna i marionetternas armé - tala om att de slåss på fel sida.

Undervisning och sjukvård är andra viktiga områden som kvinnorna gör ett stort arbete inom. Oftast är det mest kvinnor, gamla och barn kvar i byarna. Då är det nödvändigt att de gör allt de kan för vårt lands frihet.

Bomberna naturliga

- Barnen, förstår de när de måste ta skydd för bomber?

- Ja, den unga generationen har inte upplevt en enda dags fred - för dem är bomberna något naturligt. Små barn känner igen olika flygplanstyper, de vet om det är ett spaningsplan, om det är ett plan som sprutar ut växtgifter eller vad det nu kan vara.

Trots allt försöker vi ordna ett så normalt liv som möjligt för barnen. Vårt land är litet och vi är ett fattigt folk. Men vi har besegrat stora svårigheter och invärtas har vi alla vuxit. ■■

Fredsdelegation besöker Sverige

Nguyen Van Thien - PRRs vice chefsförhandlare vid fredssamtalen i Paris - besökte Sverige i slutet av augusti i år.

I Stockholm talade kamrat Thien vid en demonstration den 24 augusti. Den 28 och den 29 besökte han Göteborg och Malmö. Med på resan var Trinh Van Anh från PRRs informationsbyrå i Stockholm och representanter för De Förenade FNL-grupperna och Svenska Kommittén för Vietnam.

Vid Parissamtalen kräver vi att USA måste upphöra med sina bombningar och alla andra militära handlingar, sa kamrat Thien. Vidare måste USA snabbt dra tillbaka sina trupper och annan militär personal och lägga ner alla baser i Sydvietnam. Vidare måste USA sluta att stödja Thieu så att det kan banas väg för en regering som företräder alla politiska och religiösa samhällsskikt i Sydvietnam. Därefter måste USA sluta lägga sig i Vietnams inre angelägenheter utan folket i Vietnam måste själva få bestämma i sitt eget land.

Om Nixon fortsätter att förkasta våra rimliga krav så kommer vi att fortsätta kampen.

På bilden till höger kommer Phan Thi Minh - också från PRRs Parisdelegation - till Växjö för att tala vid den största Vietnamdemonstrationen i stadens historia.

Fortsätt stödet!

-Ni som arbetar i FNL-grupperna har länge stött oss och det är vi tacksamma för, säger Nguyen Van Thien. Vi tror att ni kommer att fortsätta att stödja oss och att ni tillsammans med det svenska folket kommer att öka stödet ännu mer så att vi vinner den slutliga segern.

Kamrat Thien träffade flera FNL-are som var ute på stan och samlade in pengar och sålde bulletiner. Här talar han med Barbro Zettergren, aktivist i Maria FNL-grupp, på Slussen i Stockholm.

Lars Linder, elektriker: "Visst har vi mycket gemensamt med dem"

●Lars Linder, som skickat ut följande upprop om Vietnam till sina arbetskamrater på Stockholms Elverk.

"Under våra barndomsår fick vi höra, att 'världen är så stor så stor'. Är det fortfarande sant? Dagligen får vi numera höra nyheter från ett land som ligger mycket långt från oss, nästan rakt genom jorden. Dessa nyheter är intensiva, de handlar om bomber och eld, vit fosfor, kulspliterbomber, perforeringsbomber, skadade dammar, sargade och dödade människor. Dessa nyheter handlar ibland om en stad som inte längre finns, Hon Gai, där bodde förut kolgruvearbetare. De kan också ge upplysning om en annan stad, framför allt präglad av sin numera starkt reducerade textilindustri, den heter Thai Binh.

Kanske några av Er tänker på detta vis: Vad angår detta oss, vi på Stockholms Elverk, vi har bara arbetet gemensamt. Jag vill säga om detta: Vi har inte detta arbete gemensamt bara bland oss, i Stockholm, vi har det också gemensamt med människor i Hanoi-trakten.

Vi hade vackert väder här i mälarttrakten före midsommaren. Sol och bad, många kunde njuta vädret vid sommarställen och badplatser. Men kvällen, söndagen den 18e juni försvann dock något av värmen, solen gick in bakom ett kallt moln, det var inte lika angenämt längre. Medan vi solade oss, visste radion

berätta, hade B52:or med perfektionsbombning (laserstyrd bombning) uttraderat Nordvietnams största elverk, Lang Chi. Det var det 5:te elverket som förstördes, dess kapacitet hade varit 112,5 MW, det hade generat 75% av landets energibehov.

Visst har vi mycket gemensamt med dem. Hade inte vi, i samverka nyss färdigställt primärstationen Bredäng? Från montörer till konstruktörer, verkmästare, driftmän och övriga yrkesmän, vi hade byggt detta. Med de någorlunda goda kontakter som uppstår mellan våra grupper på byggsplatsen har vi sett och erfårit hur stor och komplicerad den process är, som leder fram till en ny station. Det är inte angenämt, men man kan föreställa sig detta verk lagt i ruiner efter några massiva bombmattor. Lägg därtill förlusten av det värdefullaste av allt: Kamrater, för evigt förstörda av otroligt avancerade, snillrikt konstruerade "antipersonella, vapen."

Så börjar ett upprop som elektriker Lars Linder, 31 år, skickade ut till samtliga 12 fackföreningar som finns på Stockholms Elverk.

Lars Linder berättar själv hur han kom på idén att göra en sådan här enskild spontan insats.

-Under våren växte behovet att göra något. Jag tyckte att det nu blev mer och mer bråttom vartefters bombningarna ökade och vattnet i dammarna steg. Alla borde ställa upp och göra något, inte bara den aktiva Vietnamrörelsen. När det här elverket bombades så fick jag idén med uppropet. Jag tog närmare reda på fakta, jämförde storleksklass och energibehov mellan Sverige och Vietnam. Jag tog också reda på andra större bombmål som har betydelse för landets försörjning.

Jag har ännu inte fått svar och reaktioner från alla fackföreningarna. Några har skickat tillbaka med svar att de ej kan ta upp frågan, då de inte anser den vara facklig. En annan förening har ställt sig positiv och ska ta upp frågan på nästa medlemsmöte.

Svårigheten på min arbetsplats är att vi är så utspridda, man träffar inte så många arbetskamrater. Jag skall i alla fall gå med insamlingslista bland de jag känner. Jag skall också på andra sätt försöka få igång ett mer stadigt Vietnamarbete på jobbet, hur det konkret ska gå till vet jag inte riktigt ännu. Jag ska diskutera med några som har mer erfarenhet av sådant än jag. Eventuellt ska vi tillsammans med FNL-gruppen ordna något möte under Vietnamveckan..

Lögnerna avslöjas

Lars Linder tycker att opinionen har svängt mycket starkt när det gäller Vietnamkriget de senaste åren.

-Förr snackades det inte om Vietnam. Det framställdes överallt som en kinesisk expansion och många var för USA. Sedan, i slutet av 60-talet började lögnerna alltmer avslöjas. Allt ekonomiskt fiffel och korrumpation kom fram.

Framåt 1968, vid Tetoffensiven, kände jag mig som du och bror med vietnameserna och identifierade mig helhjärtat med deras kamp. Jag tror att de flesta har genomgått ungefär samma utveckling som jag, även om det inte är så vanligt att folk tar egna initiativ för att stödja Vietnams folk. Det svåra tror jag är att få folk att inse varför vissa stater är så ruttna, att det är det ekonomiska systemet, imperialismen, som ligger bakom.

Just nu, tycker jag i alla fall att det är mest viktigt att ge så starkt stöd som möjligt, både ekonomiskt och politiskt. Det är också så jag har avslutat uppropet till kamraterna på Elverket:

Mitt hopp är att vi ska kunna enas om en förkastelsedom och ett fördömande över USAs erövringskrig i Indokina. Denna förkastelsedom, fattad i Er förening efter majoritetsprincipen, kan i skriftlig form översändas till USAs och Nordvietnams ambassader och till PRRs informationsbyrå. På samma sätt hoppas jag att Ni kan enas om beslut om ett månatligt löneavdrag på åtminstone 20:- för insättning på förut nämnda postgiron.

Det är bråttom, klockan är fem i tolv.

Solidaritet med Vietnams arbetare

■ Den 11 augusti skickade gruvarbetarna på kongressen i Kiruna ett telegram till sina yrkesbröder i Nordvietnam och hyllade deras framgångsrika kamp mot angriparen från USA.

De skickade också ett telegram till gruvarbetarna i USA och uppmanade dem att göra "allt för att förmå er regering att lämna Vietnam", samt ett telegram till USAs regering.

Här nedan publicerar vi de två

förstnämnda telegrammen.

Dessa uttalanden avslutade den långa gruvarbetarkongressen. Det var en handling av solidaritet med de kämpande i Vietnam som verkligen manar till efterföljelse.

Just nu behöver folket i Vietnam all uppmuntran och stöd, moraliskt såväl som praktiskt. Gruvarbetarnas initiativ visar på ett bra sätt att uttrycka sin solidaritet.

Idén att skicka telegram till si-

na yrkeskamrater i Nordvietnam är god och bör utvecklas vidare.

De Förenade FNL-grupperna har därför startat en solidaritetsinsamling för Nordvietnams arbetare (postgiro se nedan!).

Den fungerar så att varje yrkeskategori sänder pengar till sina respektive kamrater i Nordvietnam. På talongen skriver man vilken yrkesgrupp det gäller.

Pengarna skickas till Vietnam via DRVs ambassad i Stockholm. I Vietnam blir det de olika fackföreningarna som får fördela pengarna. ■■

"Solidaritetsinsamlingen för Demokratiska Republiken Vietnams arbetare"

PG 72 10 04 -0

TELEGRAM FRÅN GRUVARBETARKONGRESSEN TILL NORDVIETNAMS GRUVARBETARE.

Vi svenska gruvarbetare, som samlats till vårt förbunds 28:e kongress har med beundran tagit del av hur ni, Vietnams arbetare kastat av er kolonialismens ok, hur ni återställt människovärdet och arbetets ära i ert land.

Vi har också med stigande harm sett hur USA angripit ert land och oberoende. Vi är gränslöst förbittrade över de illdåd som USAs krigsmakt tillfogar er. Som gruvarbetare berörde det oss särskilt illa när rapporterna kom att gruvarbetarsamhällen lagts i ruiner och att stålverk skadats av USAs bomber.

Men lika stark som vår avsky är över dessa USAs förbrytelser, lika innerlig är vår respekt för ert mod och er okuvliga uthållighet. Ni är ett föredöme för världens arbetare. Er sak är absolut rättvis. Den slutliga segern tillhör er, Vietnams arbetande folk.

Vietnamesiska gruvarbetare - edra kamrater i de svenska gruvorna vill härmed betyga er sin solidaritet och djupaste beundran.

Kiruna den 11 augusti 1972

Svenska Gruvarbetarindustriförbundet.

TELEGRAM FRÅN GRUVARBETARKONGRESSEN TILL GRUVARBETARNA I USA.

Vi svenska gruvarbetare, samlade till vårt förbunds 28:e kongress, har med bestörtning och avsky uppmärksammat hur USAs regering trappat upp sitt angreppskrig i Indokina till gränsen för folkmord.

Ska världens arbetare stillatigande åse ett sådant barbari?

Som arbetare och uppriktiga vänner till er - våra amerikanska kamrater i det farliga och stolta gruvarbetet - vädjar vi till er att göra allt för att förmå er regering att lämna Vietnam, ett land som tillhör Vietnams folk och ingen främmande makt.

USAs krigsföring tillfogar Vietnams natur och folk omätliga skador, men detta krig skadar också ert fosterland.

Världens arbetare ska aldrig glömma den sköna satsen:

-Alla människor är födda jämberdiga.

Denna förpliktande idé som ledde edra föräldrar till revolution och nationellt oberoende. Inspirerade av denna stora gåva till hela mänskligheten ber vi er, dagens amerikanska gruvarbetare: acceptera inte längre att oskyldiga människor dödas i ert namn.

Med kamratliga hälsningar:

Svenska gruvindustriarbetarförbundet

SOLIDARITETSINSAMLINGEN TILL DEMOKRATISKA REPUBLIKEN VIETNAMS ARBETARE

PG 72 10 04-0

Boliden tjänar på USAs krig

Arbetare i Boliden och Skellefteå har visat sin solidaritet med Indokinas folk genom att protestera mot att Bolidenbolaget säljer arsenik till USA - arsenik som har använts för att förgifta skördar i Vietnam.

Sälj VB på ditt jobb!

Hör du till dem som inte har tid att arbeta i en FNL-grupp men ändå vill göra en insats?

Du kan hjälpa oss genom att sälja Vietnambulletinen på din arbetsplats. Det är enkelt.

Du tänker efter hur många exemplar du kan sälja av varje nummer. Skicka in kupongen här nedan till oss så får du i fortsättningen det beställda antalet tidningar varje nummer. Om du vill ändra antalet tidningar eller sluta sälja så behöver du bara skriva några rader.

Du betalar 80 öre per ex och säljer tidningen för en krona. Du får tidningen fraktfritt och betalar per postförskott. Sänd kupongen till Vietnambulletinen, box 120 30, 102 21 Stockholm.

Jag vill sälja Vietnambulletinen. Sänd mig _____ exemplar av varje bulletin från och med nästa nummer.

Namn: _____

Adress: _____

Postadr: _____

(Det går lika bra att skriva av kupongen!)

ITT-storföretaget som mutade Nixons parti

Den här artikeln handlar inte om den amerikanska maffian. Den handlar om ett annat internationellt gangstergäng - det USA-ägda storbolaget ITT.

ITT har mutat det regerande republikanska partiet i USA. ITT har försökt störta regeringen i Chile. Det betyder i och för sig inte att ITT handlat annorlunda än vad amerikanska storbolag brukar göra. Men ITT-direktörerna var klumpiga nog att låta sig avslöjas - och visade på så sätt hur storföretagen direkt påverkar USAs politik.

USAs toppolitiker brukar kallas "världens mäktigaste män". Men ITT-skandalen visar hur, "världens mäktigaste män" sprattlar som strömmingar i storfinansens nät.

Och dem som pratar om "demokratin" i USA måste man fråga: Vem valde ITTs direktörer?

Den 29 februari i år avslöjade den amerikanske journalisten Jack Anderson att jätteföretaget ITT köpt sig fritt från ett obehagligt domstolsbeslut genom att skänka två miljoner kronor till Richard Nixons republikanska parti.

ITT blånekade. Det republikanska partiet blånekade. Men senaten - USAs motsvarighet till vår riksdag - tillsatte en kommitté som började undersöka fallet. Skandalen rullades upp.

Två veckor senare kom nästa smäll: Jack Anderson avslöjade att ITT i samarbete med CIA och USAs utrikesdepartement utarbetat detaljerade planer på hur man skulle hindra den socialistiske presidenten Salvador Allende att komma till makten i Chile.

Den 3 juli i år presenterade New York Times en serie ITT-dokument som anvisade hur man skulle framkalla en militärkupp i Chile. Dokumenten hade sänts till Vita Huset. ITTs omsättning är större än Chiles hela nationalprodukt - och ITT-chefen var beredd att betala kontant för att få Allende störtad.

Innan vi går in på de invecklade skandalerna så måste vi försöka beskriva ITTs uppbyggnad.

ITT är USAs åttonde största företag. Initialet står för "International Telegraph & Telephone Company". Men ITT sysslar inte bara med telemateriel. ITT säljer allt som går att göra pengar på - från livförsäkringar till skönhetsmedel och hundmat.

ITT är alltså olikt de flesta mångnationella företag. De andra företagen brukar tillverka och sälja någon speciell produkt som t ex olja, datamaskiner eller livsmedel. Men de olika ITT-företagen har bara en sak gemensamt: De är lönsamma - eller kan tänkas bli det.

Hal Geneen, chef för ITT.

Ungefär hälften av ITTs vinster kommer från Europa, där företaget har 200 000 anställda. Från slutet av 60-talet har ITT gjort åtskilliga uppköp inom den svenska industrin. ITT äger de två mest lönsamma företagen i den svenska verkstadsindustrin: IKO kabelfabriks AB i Grimsås och Stenberg-Flygt AB i Solna. Dessutom äger ITT Standard Radio i Vällingby och några mindre industrier.

Det fula lyxhotellet Sheraton vid Tegelbacken i Stockholm är ITT-ägt. Sheraton lär vara en dålig affär för ITT. Men det ger knappast direktörerna någon huvudvärk eftersom Sheraton subventioneras av Stockholms Stad med skattebetalarnas pengar.

ITT-imperiet hålls ihop genom en stenhård kontroll över dotterbolagen: ITT lägger upp femårsplaner och sätter produktionsmål. Varje verkställande direktör måste rapportera till New York en gång i månaden. Hans rapport tar upp företagets ekonomiska läge så noggrant att han behöver en hel stab för att sammanställa den.

Det är denna kontroll över dotterbolagen som kallas ITT-systemet - ett system som framkallar avundsjuka flämtningar hos konkurrenterna och ökar ITTs försäljning med tio procent varje år. Systemet har uppfunnits av direktör Hal Geneen som sitter i toppen av ITT-imperiet. Hans månadslön är 340 000 kronor.

Hans system saknar inte dramatiska inslag. En gång i månaden landar ett av ITTs jumbojetplan på flygplatsen i Bryssel där ITT har sitt huvudkontor för Europa. Om bord på planet finns 60 ledande ITT-tjänstemän. Geneen själv brukar oftast vara med. I fyra dagars tid håller de "möten" med direktörerna för de europeiska dotterbolagen.

Chefen håller förhör

"Mötena" påminner en smula om spiritistiska seanser - eller kanske snarare om polisförhör. Runt ett hästskeformat bord i ett jätterum sitter direktörerna. Rummet läggs i mörker. En tavla på väggen visar oändliga rader med statistik. En dovröst läser upp siffror. När ett företag inte nått sitt produktionsmål talar Geneen själv med låg metallisk stämma - och de mäktiga direktörerna spritter till som skolpojkar. Nervsammanbrott är inte ovanliga när chefen talar.

-Man måste vara beredd att få pungstenarna avslitna offentligt och efteråt skämta som om inget hänt sa en ITT-direktör till en engelsk journalist.

ITT gör de europeiska direktörerna mjuka genom att psyka dem. Trots detta betraktas ITT som ett drömföretag för affärsmän i karri-

● Jack Anderson publicerade det hemliga brevet.

ären. Geneen väljer sina anställda noga: Bland hans underhuggare märks Eugene Black, tidigare direktör för världsbanken och John McCone, förut chef för CIA. De får bra betalt - sex ITT-direktörer tjänar mer än en miljon kronor var om året.

ITT har vuxit oavbrutet i tio års tid. En energisk tjänsteman på USA:s justitiedepartement bestämde sig för att försöka stoppa bolaget. Han stämde ITT för brott mot antitrustlagarna.

USA har en utvecklad lagstiftning mot truster. En trust är ett storföretag - eller en grupp storföretag - som slår under sig en hel bransch och behärskar den enväldigt så att ingen konkurrens längre finns. USA:s antitrustlagstiftning skapades i de mindre företagarnas intresse. Naturligtvis är lagstiftningen full av kryphål. Bolagen har råd att hyra smarta advokater. Antitrustlagstiftningen har inte hindrat företag som General Motors och IBM från att dominera sina branscher.

Rättegången mot ITT pågick länge. Den gällde försäkringsbolaget Hartford som ITT hade förvärvat genom ett aktiebyte till ett värde av 7,5 miljarder kronor - det största aktiebytet i USA:s historia. Åklagaren krävde att ITT skulle göra sig av med Hartford. Men ITT vägrade.

1971 började parterna förhandla om en kompromisslösning utanför rätten. Slutligen undertecknades en uppgörelse i juli 1971.

Geneen och de andra ITT-basarna jämrade sig i högan sky. ITT hade gått med på att sälja några mindre bolag och fick lova att inte köpa några företag som var värda mer än 500 miljoner kronor.

Men uppgörelsen var i själva verket en stor seger för ITT. ITT fick behålla Hartford. I samma veva lämnade ITT i hemlighet ett försvarligt bidrag till re-

publikanernas konvent 1972. Ryktet om ITTs bidrag kom ut - och folk började fråga sig om de två affärerna möjligen kunde ha något samband.

Nixonregeringen skickade fram biträdande statsåklagaren Richard Kleindienst för att förneka ryktena. Kleindienst hade för övrigt tjänat sina sporrar på att slå ner studentdemonstrationer och tyckte om att bli kallad "Herr Tuffing".

Nixon visste allt

Så kom Jack Andersons artikel den 29 februari 1972.

Anderson publicerade helt enkelt ett brev från en hög ITT-tjänsteman, Dita Beard, till chefen för ITTs Washingtonkontor.

Brevet visar ganska klart att uppgörelsen mellan ITT och USA:s justitiedepartement var fixad. För två miljoner dollar hade ITT köpt sig rätten att behålla Hartfordbolaget. Det visade att såväl president Nixon som statsåklagaren, "Herr Tuffing" Kleindienst hade ljugit det amerikanska folket rätt upp i ansiktet när han förnekade sambandet mellan ITTs bidrag till det republikanska partiet och Hartforduppgörelsen (i själva verket hade Kleindienst suttit i 18 sammanträden med ITT-direktörerna och dragit upp riktlinjerna för överenskommelsen). Medan rättegången mot ITT fick folk att tro att ITT och Nixonadministrationen kämpade som lejon om Hartfordaffären så gjordes i själva verket hela affären upp bakom ryggen på domstolen.

Det var ett avslöjande brev. Det slutade följaktligen med orden:

"Var snäll och förstör det här, va!"

Men brevet blev inte förstört, utan överlämnades av en samvetsöm ITT-tjänsteman till Jack Anderson.

För de demokratiska politiker-
na kom naturligtvis Andersons av-
slöjande som manna från himlen.
Senator Edward Kennedy ledde en
senatorskommitté som skulle utre-
da hela affären.

Senatorskommittéen ställdes ge-
nast inför ett stort problem. Hu-
vudvittnet var spårlöst försvunnet!

Och huvudvittnet - det var Dita
Beard som hade skrivit det olyck-
saliga brevet.

Dita Beard - som kallas "Mor-
san" Beard - var chef för ITTs
lobby i Washington. En lobby är
en grupp personer som anställts för
att utöva inflytande på politiker.
De amerikanska storföretagen hål-
ler sig med massor av lobbymän
som försöker påverka senatorer
och andra topppolitiker att fatta be-
slut som stämmer överens med
storföretagens intressen. För att
tala i klartext - en lobbyman är en
person vars yrke är att muta po-
litiker.

Man beräknar att det finns unge-
fär 5 000 lobbymän i Washington -
det vill säga 10 lobbymän för varje
senator eller kongressman.

Mutorna kan se ut på många oli-
ka sätt. ITT brukar låna ut flyg-
plan gratis till politikerna.

-En senator använde våra plan
som om det var hans eget privata
taxibolag, medgav Dita Beard när
senatorskommittén till slut lycka-
des spåra upp henne - med FBIs
hjälp.

Hon hade gömt sig på ett sjuk-
hus i Denver i Colorado. Enligt
läkarna led hon av hjärtbesvär.
Sex senatorer med Edward Kenne-
dy i spetsen flög till Denver för
att förhöra henne.

Det försvunna vittnet

Förhöret blev en fullkomlig fars.
"Morsan" Beard var fullspäckad
med mystiska medicinska instru-
ment. Runt hennes sjukbädd stod
läkare och sjuksköterskor och
glodde fientligt på senatorerna.
Kennedy och hans mannar pratade
försiktigt med henne. Efter två
timmar ställde senatorena änt-
ligen en besvärlig fråga: Var hon
bekant med åklagare Kleindienst?

Så fort frågan ställts började
"Morsan" flämta av smärta. Läk-
arna förklarade att fru Beard ty-
värr blivit sämre och körde ut se-
natorerna ur sjukrummet. Det vi-
sade sig senare att hon var tillräck-
ligt frisk för att ställa upp i ett TV-
program. Men när senatorerna vil-
le återuppta förhören blev hon ge-
nast sämre igen.

Ho s Dita Beard var alltså inte
mycket att hämta. Men förhören
fortsatte.

Jurister, politiker och affärsmän
förhöres. Tyvärr led de samtliga
av en besvärlig minnesförlust. Pre-
sidenten behövde inte ställa upp för
förhör enligt amerikansk lag och
hans rådgivare ville inte uttala sig

på någon enda punkt. Kongressmän-
nen kunde aldrig slutgiltigt bevisa
mutskandalens verkliga omfattning.

Men medan senatskommittén
ännu höll på att jaga "Morsan"
Beard så offentliggjorde Jack An-
derson ett 80 sidor hemligt ITT-
material som visade att ITT till-
sammans med CIA och USAs ut-
rikesdepartement hade konspirerat
för att se till att socialisten Salva-
dor Allende inte skulle komma till
makten i Chile.

En miljon för en kupp

Den chilenska valkampanjen äg-
de rum på hösten 1970. Vid denna
tid ägde ITT 70 procent av det chi-
lenska telefonsystemet till ett vär-
de av 800 miljoner kronor. ITT-
direktörerna var rädda att chilena-
na själva skulle ta hand om sitt te-
lesystem - vilket också skedde
när Allende kom till makten.

ITT hade anställt två ultrahöger-
journalister som skulle bevisa att
Chile om Allende blev vald "snabbt
skulle förvandlas till en hård,

hjälp och alla varuleveranser till
Chile. Kontakterna med CIA sköt-
tes av John McCone - tidigare CIA-
chef, nu anställd av ITT. Geneen för-
klarade sig beredd att bidra med ett
"sjuisiffrigt belopp" om detta kunde
stoppa Allende.

Men ITT lyckades inte hindra
Allende. Den chilenska högern var
inte tillräckligt stridbar och det
var svårt att få andra storföretag
att ställa upp och bidra ekonomiskt
till en statskupp. Men ITT gav inte
upp.

Den 1 oktober skrev chefen för
ITTs Washingtonkontor, Bill
Merriam, ett brev till Vita Huset
där han lade fram en artonpunkters-
plan som skulle garantera att Allen-
des regering inte överlevde de kom-
mande sex månaderna. Merriam
föreslog att man skulle skapa ett
ekonomiskt tryck på Chile genom
att se till att Chile nekades inter-
nationella krediter. Andra länder
skulle pressas att sluta importera
chilensk koppar. De chilenska väp-
nade styrkorna skulle infiltreras

"Var snäll och förstör det här, va!"

Här är några utdrag ur brevet från ITTs chefslobbyist till
direktören för ITTs Washingtonkontor - brevet som avslö-
jade den första ITT-skandalen:

Till: W. R. Merriam

Datum: 25 juni 1971

Från: D. D. Beard

Ämne: Konventet i San Diego

-Jag är så ledsen att vi fick det där telefonsamtalet från Vita
Huset... Förutom John Mitchell, Ed Reinecke, Bob Haldeman
och Nixon... har ingen vetat varifrån bidraget på 400 000 dollar
har kommit. Du kan inte ana hur många frågor jag har fått från
"vänner" om den här situationen och i vartenda fall har jag för-
nekat att jag vet någonting.

...

Jag är övertygad om... att vårt ädelmodiga bidrag har gjort
mycket för att förhandlingarna om fusionen (Med Hartfordbola-
get, VBs anm) ska bli som Hal (Geneen, VBs anm) vill ha dem.
Naturligtvis har presidenten sagt åt Mitchell att se till att sa-
kerna ordnas upp på ett bra sätt...

Käre Bill, jag hoppas att allt det här kan lösas... om vi alla
på det här kontoret fortsätter att ingenting veta om några som
helst bidrag från ITT till någon. Om det får för mycket publi-
citet så kan du vara säker på att våra förhandlingar med justi-
tiedepartementet kommer att gå åt helsike. Mitchell hjälper
oss definitivt, men han kan inte låta någon få veta det. Var
snäll och förstör det här, va!

strängt kontrollerad stat i stil med
Kuba eller våra dagars Tjeckoslo-
vakien". De utredde hur man skulle
kunna hindra Allendes maktövertagande
genom att organisera inre orolighe-
ter. De hävdade att USAs ambassa-
dör i Chile hade fått i uppdrag av
Nixon att göra "allt utom en militär
intervention för att hindra Allende
från att komma till makten". ITT-
chefen Geneen hade redan tidigare
låtit CIA-experten undersöka möj-
ligheterna av att framkalla ett eko-
nomiskt sammanbrott genom att
stoppa alla krediter, all teknisk

av USA-agenter. På så sätt skulle
man skapa ett ekonomiskt kaos "
som skulle få Chiles armé att "in-
gripa och återställa ordningen".
ITT försäkrade att "såväl militärt
som ekonomiskt stöd till den chilenska
militären i händelse av en stats-
kupp".

Den 23 oktober förklarade Merriam
i ett brev till Nexons älsklingsråd-
givare Henry Kissinger att "ITT
ser allvarligt på utvecklingen på
det västra halvklotet" och att "vi
är övertygade om att det nu är myck-
et nödvändigt att stärka USAs po-

litik i Latinamerika".

Kissinger svarade den 9 november och skrev att "era tankar och rekommendationer är till stor hjälp för oss och vi ska givetvis ta dem med i beräkningen". Ett par månader senare visade Kissinger att hans svar inte var tomt smicker: USA stoppade alla krediter till Chile.

Detta är inte första gången ITT aktivt ingriper i USAs Latinamerika politik. Redan i mitten av 40-talet uppmanade ITT USAs regering att se till att det svenska teleföretaget LM Ericsson inte fick ett viktigt kontrakt i Latinamerika eftersom detta kunde bidra till kommunismens spridning i Latinamerika!

ITT har alltså mutat USAs regering och försökt störta regeringen i Chile. Har detta lett till någon rättgång mot ITT? Har det förstört ITTs rykte i affärsvärlden?

Inte alls.

-Det här är värt miljoner för oss, sa en av ITTs pr-män till den engelske journalisten Anthony Sampson. Nu blir ITTs namn verkligen välkänt. Folk glömmer lätt orsaken till allt bråket och minns bara att ITT är ett mycket mäktigt bolag.

ITT-skandalen har visat hur mäktiga storbolag med mutor, hotelser och intriger försöker regera nationer. ITT-direktörerna skäms inte om någon nu trodde det. Tvärtom. ITT-chefen Hal Geneens kommentar till skandalen var att USAs regering i ännu högre grad borde stärka storbolagens inflytande:

-Nu behöver vi en nationell politik som enar alla intressen så att vi alla arbetar mot samma mål, sa Geneen.

Nixonregeringen har också dragit fördel av avslöjandena. Nu far Maurice Stans - tidigare Nixons handelsminister, numera finanschef för hans valkampanj - från bolagsstyrelsemöte till bolagsstyrelsemöte i USA och kräver bidrag till Nixons valkampanj.

Han gör ingen hemlighet av att han tycker att bolagen står i tacksamhetsskuld till Nixonregeringen.

Källor:

De svenska tidningarna har behandlat ITT-skandalen mycket sparsamt. I internationell press har däremot hela historien följts upp noggrant. Vietnambulletinen har använt följande källor:

Business Observer 9.7, 16.7 -72

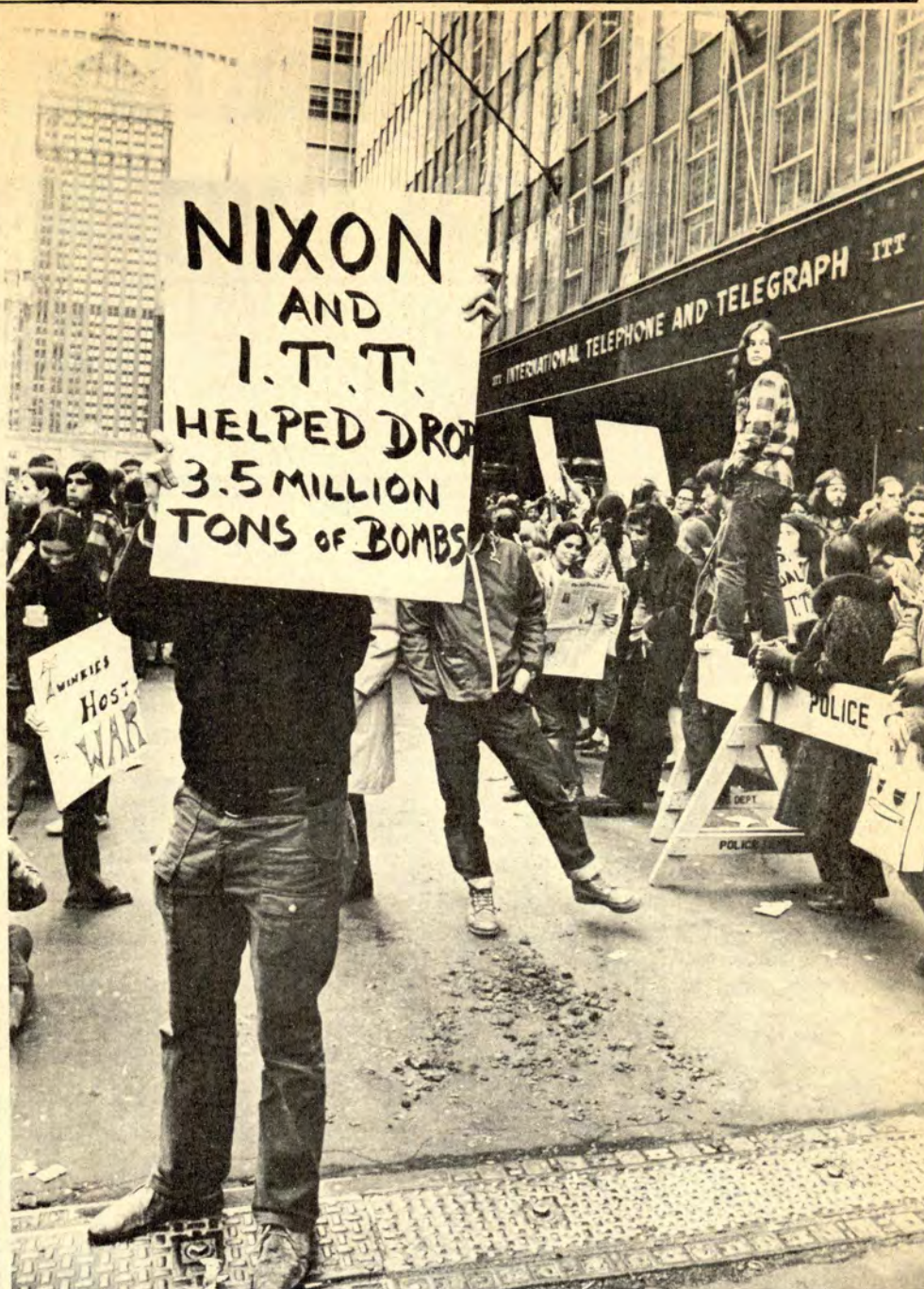
International Herald Tribune 3.7-72

LExpress 31.7 -72

Life 7.4. -72

Dagens Nyheter 8.11 -71, 19.5 -72

Veckans Affärer 3.8 -72

"Nixon och ITT hjälpte till att fälla 3,5 miljoner ton bomber"

Så står det på mannens plakat. Han och hans kamrater demonstrerar utanför ITTs skyskrapa i New York.

ITT har naturligtvis hållit som väl framme när det gäller att få beställningar från försvaret. Företaget är ett av de många amerikanska storbolag som tjänar miljoner på Vietnamkriget.

USAs krig i Indokina är lönsamt. Men hur kan ett krig - med all förstörelse av människor och materiel - vara lönsamt?

Kriget är lönsamt för dem som säljer varor åt krigsmakten. De får ordentligt betalt med pengar som tas ut skattevägen. För vanliga amerikaner är kriget naturligtvis inte lönsamt. Men deras inflytande på politikerna är litet jämfört med storbolagens. ITT och de andra jättebolagen satsar varje år enorma summor på mutor åt politikerna. Och mutorna ger resultat - "Det är affärerna som sätter sprätt på märren" för att citera förre presidenten Lyndon Johnson.

Bolag som ITT har ett direkt intresse av att Indokinakriget fortsätter.

"Efter tio minuter kom det första flyglarmet"

I juli- augusti besökte en grupp ur den "Internationella kommissionen för undersökning av USAs krigsförbrytelser i Indokina" Nordvietnam. I gruppen ingick bl a förre amerikanske justitieministerna Ramsey Clark och en rad olika specialister. Ledare för gruppen var kommissionens generalsekreterare Hans-Göran Franck. Han berättar här för Vietnambulletinen några av sina intryck från resan.

"Jag har varit i Nordvietnam två gånger. Först 1970 i tre veckor och så nu i somras.

Det var naturligtvis en stor skillnad. Tio minuter efter landningen i Hanoi den här gången gick flyglarmet och vi fick skynda oss ner i ett skyddsrum. När vi kommit ut därifrån dröjde det tio minuter, så gick nästa larm och vi fick söka skydd igen. Den här gången satt vi en timme i skyddsrummet innan faran var över.

Förra gången jag var i Nordvietnam var ju livet ganska lugnt där. Då bombade USA bara vissa områden längst i söder. Nu pågår en systematisk och urskillningslös bombning över hela landet.

Nu när jag var där gick flyglarmet i genomsnitt fyra gånger om dagen. Folket i Hanoi har byggt skydd mot bomberna överallt. Kända är ju de här enmansrören som är nedstuckna i marken. Bara i Hanoi finns det 300 000 sådana skydd.

HANS-GÖRAN FRANCK, advokat i Stockholm, sedan många år aktiv i den svenska Vietnamrörelsen. Ordförande i "Kommissionen för undersökning av USAs krigsförbrytelser i Indokina" (se nedan). Har besökt DRV två gånger och bl a kraftfullt vittnat om bombningarna av flodvallar och dammar.

Vi hade kommit till Nordvietnam för att granska:

- skador mot bevakningsanläggningar,
- bomber mot bostäder och

● bomber sjukhus, skolor och fabriker.

Det som slog mig mest var den enorma utbombningen av bostäder. Särskilt i söder. Där finns en hel

-Sådana här syner mötte oss överallt. Sönderbombade bostadskvarter. Ibland var hela städer utplånade på det här sättet.

Undersöker krigsförbrytelser

Den "Internationella kommissionen för undersökningar av USAs krigsförbrytelser i Indokina" bildades i mars 1970, på initiativ av Stockholmskonferensen om Vietnam.

Kommissionen har representanter i Nord- och Sydvietnam, Laos och Kambodja, men kanske framförallt i USA.

-Det är från USA vi har fått de flesta och kanske viktigaste vittnesmålen, berättar Hans-Göran Franck.

-I vår andra session i Oslo 1971 t ex var det ju en rad amerikaner som vittnade.

Kommissionen har också medlemmar i många andra länder, t ex öststaterna, på Kuba, i Italien o s v.

Nästa session inleds i oktober i Köpenhamn då gruppen som nyligen besökte Nordvietnam ska lägga fram sina rapporter.

rad städer med 5 000 - 20 000 invånare som är praktiskt taget uttrade.

Och utanför Hanoi till exempel, där finns många små byar. Jag var ett sådant område där byarna var helt söndersmulade.

Samtidigt fick vi rapporter om bomber mot fabriker som tillverkade byggnadsmaterial. Det här var en kuslig linje i USAs bombkrig som vi upptäckte flera gånger.

En av de första dagarna i Hanoi besökte jag en fabrik som tillverkade byggnadsstenar av lera. Den var helt sönderbombad.

När vi kom dit mötte vi arbetare, män och kvinnor, som gick omkring och plockade bland de små resterna.

De var naturligtvis oerhört förbitterade över USAs gärningar. Men de var, som alla vi träffade i Nordvietnam, sammanbitna och det fanns inget desperat i deras uppträdande.

"Vi ska klara produktionen", det var deras ledstjärna och det fanns en oerhört stark patriotisk sammanhållning bland dem.

Vi gjorde flera resor runt om i landet. Bland annat till Thai Binh-provinsen söder om Hanoi.

Vietnameserna ville inte gärna att vi skulle resa mellan 10 och 15 på dagen. Då bombar USA som allra värst.

Så när vi begav oss till Thai Binh startade vi redan kl 2 på natten. Vi åkte 16 - 17 mil söderut till en liten by som låg vid en bred flod.

Familj dödades

Vallen mot floden var ungefär åtta meter hög. I det område vi besökte hade den träffats av bomber på 13 ställen. Vid byn hade tre bomber fallit på vallen.

En fjärde bomb hade träffat en hydda där det bodde en familj med man, hustru och sex barn.

Alla hade dödats av bomben utom en tio-årig pojke och gamla farfar som också var där.

Vietnameserna hade rest en liten minnesvård av stenar där hyddan hade legat. Det var en mycket skakande upplevelse att se allt detta.

Folket berättade för mig att de först hade hört ett fruktansvärt buller. Sedan hade planen flugit på låg höjd över byn innan de släppte sina fyrabomber. Tre träffade flodvallen. En träffade hyddan.

Sista biten fram till flodvallen fick vi kliva av vår jeep och gå. Här fanns inga transportvägar, som kunde utgöra några militära mål.

Bombkratrarna var ungefär tio meter i diameter. Folket höll på att reparera skadorna när vi kom dit. Floden, som rann ut i havet två timmars bilfärd längre ner, var ungefär 800 meter bred.

Runtomkring fanns inget annat än byar och risfält. Längre bort fanns en kyrka och på andra sidan floden skymtade vi en elledning. Det fanns

●Först bombar USA bostäderna, sedan bombar man fabriken som tillverkar byggnadsmaterial. Här är en sönderbombad fabrik i Hanoi.

absolut inget att bomba här - utom flodvallen.

Vi åkte sedan längre söderut, mot havet. Där vi bl a fick se en av Nordvietnams största slussar. Den reglerade vattenståndet för ca 40 000 ha risfält. Den fungerade också som ett värn mot saltvattnet när havet steg.

Slussen hade fått en ordentlig träff vid ett angrepp med elektroniskt styrda raketer någon gång i slutet av juli månad. Den hade ock-

så angripits flera gånger tidigare.

När vi sedan kom tillbaka till Hanoi fick vi reda på att en fabrik som just tillverkar reservdelar till slussar och bevattningsanläggningar hade bombats sönder. Det var ett område på ca 5 ha som hade träffats och mitt i fabriken var det en enorm bombkrater, den största jag såg under resan.

USA har också börjat bomba Hanoi med dessa perforeringsbomber, det kanske mest fruktansvärda vapen de har just nu. Runtom den här fabriken fanns mängder av hål, ca 80 cm stora. I kratrarna låg perforeringsbomber som folk nu gick och plockade upp och lade i små högar där de desarmerades.

När man såg hur människorna gick omkring där bland resterna av fabriken frågar man sig hur de klarar av denna enorma bombpress.

Men det går liksom inte att jämföra vietnamesernas reaktioner med våra egna. För en hel generation, de som är omkring 30 år i dag, är ju kriget ett normalt tillstånd. Fred är något onormalt.

Och de som är äldre minns ju kolonialtiden med dess fruktansvärda förtryck och orättvisor. De betraktar naturligtvis USA som en ny kolonial angripare.

Vietnameserna är härdade i en mångårig motståndskamp. Vem man än frågar, om det är premiärministerna, bonden, skolbarnet, arbetaren eller någon annan, får man samma svar:

"Det går inte att tvinga oss till underkastelse. Vi vill inte vinna nationell frihet till 60 procent. Vi är beslutna att kämpa tills vi seg-rar."

Och det är ingen tvekan om att de tänker kämpa "

●Den här gamle mannen och en tio-årig pojke var de enda som överlevde när en USA-bomb föll på deras hem.

SLUTA BOMBA VIETNAM!

"Ett fåtal vallar har av misstag träffats av bomber riktade mot närbelägna mål av militär karaktär...skadorna är obetydliga...kan repareras inom loppet av några dagar", meddelade USAs utrikesdepartement den 28 juli.

Sällan har en lögn avslöjats så obarmhärtigt som denna. Bilder, filmer och ögonvittnen har berättat hur vallarna bombats, inte ett fåtal gånger, utan många gånger. Sammanlagt har (den 4 september) 175 attacker riktats mot vallar och dammar och 1 250 bomber av olika slag har fällts.

I de allra flesta fall har ingen med bästa vilja i världen funnit några "militära mål" i närheten.

Skadorna har inte blivit obetydliga, tvärtom, och de har inte gått att reparera på några få dagar. Men de har reparerats. Om de sedan håller får framtiden utvisa.

Bevisen för att USA verkligen medvetet bombat vallar och dammar har varit så överväldigande att endast Rune Moberg i Se kan vara enfaldig nog att inte tro dem.

Och alla vittnesmålen har väckt en proteststorm över världen. En storm som tvingat USA att åtminstone dämpa attackerna mot dammarna i norr.

Men fortfarande bombar USA intensivare än någonsin över Vietnam. Och fortfarande är det stora, överskuggande kravet som Vietnamopinionen måste ställa i dag:

USA SLUTA BOMBA VIETNAM!

-Det är inte uteslutet att en del amerikanska piloter kan frigges redan innan en fredsuppgörelse kommit till stånd, sa Hans Göran Franck när han återkom från resan i Nordvietnam den 16 augusti.

Och den 2 september meddelade Nordvietnam att tre piloter skulle frigges. Bl a en av dem som Franck träffade under resan, major Edward Elias, som sitter i mitten på bilden ovan. De övriga två på bilden är kapten Walter Wilber och löjtnant William Byrnes.

USAs svar på beskedet kom handgripligen dagen efter. Hamnstaden Haiphong och utkanterna av Hanoi bombades.

Det är USAs normala sätt att besvara fredsinitiativ från Nordvietnam eller FNL. Nixon vill inte fred, han vill segra och för detta är han uppenbarligen beredd att offra även de fångna USA-piloterna.

-Piloterna vi talade med, berättar Hans Göran Franck, var alla upprätt övertygade om att kriget var felaktigt. De berättade också att det börjar bildas en rörelse mot kriget bland piloterna i USA.

Så bombas d -några bildbe

●Bilden ovan: Vallan utmed Dao-floden i Nam Ha-provinsen bombades vid en sträcka på flera stäl meter lång sträcka.

●Bilden längst till höger: Bombern kratar i vallar och dammar, utan några här stora sprickor. De är djupa än bombhålen. Sprickorna uppstår träffar vid sidan av vallan. Bilden visar distriktet i Nam Ha-provinsen.

●Bilden till vänster: Flera djupa kraterer utmed den breda Thai-Binh-floden i Nam Ha-provinsen. Vallan skadades vid en rad de

ammarna vis

den i Nghia Minh i
attack den 20 juni.
en utmed en 5 kilo-

orsakar inte bara
bland blir det såda-
och ofta vanskligare
också när bomberna
r från Kim Bang-

atrar i flodvallen
Hai Hung-provin-
19 maj.

www.pdf-arkivet.no (2026)

VAD HÄNDER I LAOS

Tio år sedan USA skrev fredsavtal om Laos...

Den 23 juli i år var det exakt tio år sedan Geneveavtalet om Laos undertecknades. Tretton stater var med och tecknade detta avtal, som skulle garantera landet fred och som bl a innebar att en koalitionsregering bildades med representanter från Pathet Lao, neutralisterna och en högergrupp.

Bland undertecknarna fanns USA. Hur det gick med avtalet vet vi. Så här skriver Pathet Laos centralkommitté i ett uttalande med anledning av tioårsjubileet:

"Den 23 juli 1972 hade tio år gått sedan 1962 års Geneveavtal om Laos undertecknades av tretton stater, där ibland USA. Avtalet skulle garantera Laos självständighet, suveränitet, neutralitet och territoriell okränkbarhet.

Men det laotiska folkets självklara nationella rättigheter, landets fred och nationella sammanhållning har aldrig förverkligats tack vare att USA-imperialisterna systematiskt saboterat avtalet, startat ett angreppskrig mot Laos för att göra landet till en ny sorts koloni och en krigsbas åt USA." (Laos News nr 32)

Bakgrunden till fredsavtalet 1962 var att USAs marionett i landet, No-

savan och hans trupper lidit ett förödande nederlag mot Pathet Lao och neutralisterna. Den militära segern framtvingade avtalet, men USA hade aldrig en sekund för avsikt att hålla det.

Den nya koalitionen i Vientiane, Laos administrativa huvudstad, fungerade aldrig som en regering. Nosavan lyckades effektivt sabotera allt arbete. Den 1 april 1963 sköts en av neutralistledarna ihjäl. Det var ett mord som uppenbarligen hade planerats av Nosavan och CIA, den amerikanska underrättelsetjänsten. Det blev slutet för koalitionsregeringen och sedan dess har USA steg för steg utvidgat sitt angreppskrig i Laos.

Stundtals har de tunga amerikanska bombplanen koncentrerat sina styrkor över Laos i attacker som endast överträffas av den senaste tidens bombningar i Vietnam. Det land som befriats av Pathet Lao har systematiskt smulats sönder.

Men framgångarna har trots detta varit små för USA i Laos. Tvärtom har Pathet Lao och dess allierade under dessa år hela tiden stärkt sina ställningar och vunnit segrar.

●En amerikansk sk rådgivare instruerar några av USAs marionettsoldater i Laos - tio år efter det att USA tecknat ett fredsavtal om Laos!

FREDSBUD

Prins Souphanouvong, Pathet Laos ledare, har åter sänt ett fredsbudskap till prins Souvanna Phouma, USAs marionettledare i Vientiane.

Återigen, för vilken gång i ordningen är svårt att säga, uppmanar han Souvanna att inleda allvarliga fredsförhandlingar.

Souphanouvong skriver:

"Förhandlingarna mellan Er och vårt specielle sändebud (Chao Souk Vongsak) kan bära frukt endats om Ers Höghet beaktar situationen, han handlar med ansvar och fullständigt oberoende av manipulationer från USA-imperialisterna eller påtryckningar från ultrahögern i Vientiane. ... Den Patriotiska Fronten har bara ett mål: det laotiska folket självklara rättigheter, fosterlandets självständighet, fred och neutralitet. Jag hoppas Ni ser vår goda vilja och allvarligt beaktar våra förslag, som är ärliga och förnuftiga"

Laos News den 2 augusti.

LAOS

BESTÄLL FRÅN

DFFG

Box 12030

102 21 Stockholm

USA- imperialismen världen runt

USA tillåter Japan handla med Kina

AP. HONOLULU, fredag.
President Nixon och premiärmi-
nister Kakue Tanaka slöt på fre-
dagen ett handelsavtal och ena-

Ovanstående rubrik hittade vi i Dagens Nyheter den 2 september i år. "USA tillåter Japan handla med Kina". Det är USA-imperialismen i ett nötskal. USA tillåter, USA förbjuder. Allt efter behag. Det är naturens ordning, eller åtminstone den imperialistiska naturens ordning.

I samma veva som USA tillät Japan handla med Kina, tvingade man landet köpa varor för en miljard dollar, för att minska det kraftiga amerikanska handelsunderskottet med Japan.

DFFGs SKRIFTSERIE nr9

ENHET FÖR VIETNAM

*rapport om
vietnamarbetet
våren 1972*

BESTÄLL FRÅN

**DFFG
Box 12030
102 21 Stockholm**

Blod - en lönsam affär

■ Under den senaste tiden har konsumtionen av blodserum ökat i de industrialiserade länderna, främst i USA (på grund av Vietnamkriget)

Att handla med blod kan alltså bli en lönsam affär, det har flera bolag insett. Ett par USA-bolag ligger naturligtvis högst upp på listan när det gäller uppsamling och försäljning av blodserum.

De två bolagen är Hemo Caribbean som hämtar sitt blod på Haiti och The Center for Blood Exports, (Cedesa) som har uppsamlingsplatser i Guatemala, Costa Rica, Honduras, Nicaragua och El Salvador.

Dagligen samlar dessa båda bolag upp 4 000 liter blod från vart och ett av länderna. Det gör tillsammans nästan sju miljoner liter årligen.

Svarta Haitier och infödda latinamerikaner utgör en outtömlig råvarukälla. Varje morgon står långa rader av donatorer, de flesta utfattiga och arbetslösa, utanför bolagens uppsamlingsställen. De får 15 - 20 kronor för varje gång de lämnar blod samt en uppmaning återvända inom sju dagar.

Dessa bolag bryr sig inte om internationella rekommendationer om 90 dagars uppehåll mellan varje blod-

givning för att det livsviktiga hämoglobin ska hinna återbildas.

Och, ängsliga att mista sin betalning, döljer donatorerna uppgifter om sjukdomar som de haft. Detta serum blir på så sätt livsfarligt eftersom det innehåller sjukdomar som syfilis, malaria, tyfus o s v.

Hemos och Cedesa verksamhet har väckt protester i USA, bland medicinska grupper och kongressmän, men även bland ultrarassistiska element som är oroad över deras blodrenhet på grund av serumet från svarta och mestiser.

Hemos ägare, Joseph B Glorientein, å sin sida, hävdar att verksamheten i högsta grad är humanitär.

-I Haiti hjälper vi befolkningen genom att erbjuda donatorerna 12 dollar i månaden. Haitianerna vet inte vad de skulle göra utan oss, hävdar Glorientein.

En talesman för Cedesa säger att om företaget skulle lämna Guatemala skulle över 100 arbetare som är beroende av Cedesa, bli lösdrevare och tynga landets ekonomi.

Huvudparten av allt blodserum levereras till USA och Israel. Båda länderna lägger upp stora krigslager. ■■

Källa: Tricontinental

Trubbel i Latinamerika

■ USA-bolagen i Latinamerika har på vissa håll råkat ut för allt fler nationaliseringar.

Nyligen övertog tex Panamaregeringen The Panam Power & Light Company, som till 90 procent ägs av amerikanska Boise Cascade Corporation. Bolaget investerar mest i elkraft och liknande allmänna inrättningar.

Panamaregeringen har erbjudit Boise 275 miljoner kronor för hela företaget och hittills vägrat diskutera några andra summor. Boise säger att de investerat för 150 miljoner kronor i Panama och att värdet på deras anläggningar uppgår till 375 miljoner.

"Vi har inget emot nationaliseringar, bara vi får ordentligt betalt" säger representanter för Boise.

Det kan man förstå. Men vad bolaget inte säger något om är hur många miljoner dollar i vinster som man plockat ut ur Panama un-

der åren. Räknar man med detta är 275 miljoner kronor säkerligen ett mycket bra pris.

■ I Chile behåller regeringen Allendes kontrollen över Chile Telephone Company som till 70 procent ägdes av ITT (se artikeln om ITT!).

Jättebolaget ITT har nu krävt ett statligt försäkringsbolag i USA på närmare 500 miljoner kronor för det förlorade företaget i Chile.

De amerikanska skattebetalarna ska alltså skänka det redan förut välbeställda ITT en halv miljard för att företaget inte längre kan plundra det chilenska folket som det behagar. ■■

Källa: US News & World Report

"Stenåldersmännen sitter i Vita Huset"

■ Trots allt tal om fred fortsätter kriget i Indokina med oförminskad kraft. Kissinger, rådgivaren och hjärnan bakom Kambodja-invasionen, mineringarna och bombningarna av Nordvietnam har under året farit hit och dit som en handelsresande med sin pax americana i portföljen. Prata fred och trappa upp kriget har man blivit expert på i Vita Huset.

Bomberna vräks ner över Vietnam, både i nord och syd. Fredsängeln Kissinger var övertygad om att man med massbombningarna skulle få Hanoi på knä. Denne preussare tror mer på maktspråk än på förhandlingar. Han hyllar den starkes rätt även om det betyder att döda, lemlästa och förinta.

För det krig som förs av USA i Vietnam är inget annat än ett förintelsekrig. När president Nixon påstår att flyget enbart bombar militärstrategiska mål, så ljuger han. Vi vet det. Och han vet det. Hans egna experter har sagt att det inte längre finns några krigsmål att bomba.

Atombomben onödig

Nixons företrädare, Johnson, sa även han på sin tid att inga civila mål bombades, fastän han borde vetat bättre. Redan 65 - 66, då vi reste runt i Nordvietnam, såg vi ruinerna av katolska kyrkor, budistiska tempel, stora sjukhus, skolor och bostadshus. De låg sällan vid någon strategisk punkt.

Den gången var stämningen i Sverige ännu sådan - och tilltron till den amerikanska demokratin så djupt förankrad - att man helt enkelt inte fick skriva eller säga att det rörde sig om avsiktliga angrepp. Trots att vi redan då var övertygade efter att ha sett det med egna ögon.

I dag vet vi att avsikten funnits där hela tiden. Och vi hyser inga illusioner längre om "ett olycksfall i arbetet" när 30 bomber över det svenska sjukhuset i Hanoi. Men Nixon fortsätter att tala om strategiska mål, antingen det gäl-

ler dammar, vallar, bostadshus eller människor.

Det fanns en amerikansk general, Curtis Lemay, som 1965 förklarade att man borde bomba Vietnam tillbaka till stenåldern. Utta-landet väckte stor harm över hela världen eftersom Lemay rekommenderade användandet av atom-bomber.

Nixon behöver inte tänka på atombomben. Tekniken - med Vietnam som experimentfält - har gjort sådana framsteg att bomben inte längre behövs. Den verkar förlegad. Aldrig i mänsklighetens historia har man upplevt en sådan förstörelse som i Vietnam.

Hanoi tar inga order

Visst kan USA - den rika supermakten - bomba Vietnam, ja hela Indokina tillbaka till stenåldern. Men stenåldersmänniskorna - de primitiva, barbariska - de sitter i Vita Huset och i Pentagon.

I tur och ordning har makthavarna i Vita Huset drömt om något mirakel som skulle ge dem fred genom en militär seger. Men om vi lever i grymhetens tid, så lever vi inte i miraklernas. Inte heller i sagornas tid. Gång på gång under årens lopp har Johnsons och Nixons betrodda rådgivare och generaler i Saigon förklarat att segern var inom räckhåll. Motståndaren var knäckt och oförmögen till nya offensiver. Likafullt kom ständigt nya offensiver, nya segrar, nya vapen för befrielsearméerna.

Nixon-Kissinger reste till Peking. De reste också till Moskva och talade om fred och samförstånd. De hoppades kunna lösgöra de två stormakterna från Hanoi, de hoppades på en medling som skulle förmå Hanoi-regeringen till eftergifter. Efter alla dessa år hade herrarna ännu inte begripit att Hanoi varken tar råd eller order från Peking eller Moskva - även om den matriella hjälpen kommer därifrån. De har heller inte fattat att ett folk som i årtionde efter årtionde kämpat för sin frihet inte ger efter för påtryckningar utifrån.

Rita Vinde

Vi andra som ibland anfäktas av modlöshet inför den ojämna kampen - där USA likt en bläckfisk släpplar sina armar kring offret för att försöka kväva det till döds - vi bör hämta tillförsikt hos det vietnamesiska folket.

För den västerländska världen - som så gärna betraktar sig som civiliserad - är USAs angreppskrig en skamfläck som aldrig kommer att utplånas. Medan USA med alla till buds stående tekniska resurser hamrat sönder Vietnam - ett litet land med dåliga ekonomiska tillgångar, med ett fåtal industrier och ett fattigt jordbruk - har Europas demokratier suttit på parkett med korslagda armar och som stillatigande åskådare. Något annat kunde man kanske inte vänta sig. Det kontinentala Europa har ju sitt eget koloniala förflutna bakom sig.

Nixons heder och ära

I skrivande stund pågår hemliga förhandlingar på nytt mellan de vietnamesiska toppledarna och Kissinger. Kanske är fredsforhandlingar på väg. Men samtidigt fortsätter bombningarna med större våldsamhet än någonsin. Och så länge detta krig pågår, så länge det finns en enda amerikan kvar i Vietnam, får vi inte slå oss till ro. Friheten är inget privilegium för de rika och de mäktiga - den bör vara den primära rättigheten för alla folk och alla människor. Och Vietnams folk har betalt denna rättighet med ett högre pris än något annat folk.

Nixon har talat mycket om heder och ära i samband med USAs krig i Vietnam. Han vill ha en ansiktsräddning. Men någon ansiktsräddning finns inte för Nixon, varken nu eller i historien.

Hans namn är för all framtid skrivet i blod över Vietnams sargade jord. ■■

Valet i USA: NIXON ÄR GARANTIN FÖR FORTSATT KRIG

Så är det dags för val i USA igen.

Vi vet hur ett val i USA brukar gå till: TV-reklam, mässingsorkestrar, löften och lögnar. Tidningarna granskar kandidaternas skäggbotten och deras fruars hatrar. Politiken skrivs det inte så mycket om. Men så brukar ju presidentkandidaterna ha ungefär samma program också. Valdeltagandet blir följaktligen lågt: Ungefär var tredje röstberättigad amerikan struntar i att använda sin rösträtt.

Årets amerikanska val är intressantare än många föregående: Mot den politiske hästscojaren Richard Nixon står George McGovern. McGovern har lovat att dra hem alla USA-trupper från Indokina sedan han tillträtt sin post. Om McGovern blir vald - och om han inte kompromissar bort sitt löfte - så betyder det att de indokinesiska folken slutgiltigt har besegrat angriparna från USA.

George McGovern är ingen antiimperialist. Hans uttalanden om tex USAs Latinamerikapolitik visar att han tänker fortsätta att gå storbolagens ärenden om han blir vald till president. Men medan Nixon representerar den aggressiva, desperata USA-imperialismen, som hellre bombar ut Indokina än lämnar det, så representerar McGovern den vikande USA-imperialismen - den del av USAs härskande skikt som förstått att Vietnamkriget sedan länge är förlorat och är beredd att ta konsekvenserna av det.

McGovern får idag ekonomiskt stöd av flera amerikanska storbolag. Det är bolag som inte är beroende av inkomsterna från krigsindustrin utan förlorar pengar på att folk inte har råd att köpa deras varor på grund av de skyhöga krigsskatterna. Bolagens stöd åt McGovern visar att USA-imperialismen idag är djupt splittrad.

Vietnam blir en huvudfråga i valet - tvärtemot president Nixons önskinningar. Det var den amerikanska Vietnamopinionen som tvingade det demokratiska partiet att utse McGovern till sin kandidat. Nu hoppas massor av reak-

tionära demokrater på ett grundligt nederlag i valet - vilket skulle stärka partiets högerflygel inför nästa val.

Nu arbetar McGoverns kampanjstab på att ena partiet bakom sin kandidat. Det är ett farligt läge, eftersom det kan tvinga fram massor av eftergifter till partibossarna.

Men det faktum att McGovern stöds av krigströtta storföretag talar för att han kommer att hålla sitt löfte om en snabb fred i Indokina.

Nixon står för fortsatt krig. Det är svårt att tänka sig en farligare president i USA än denne sminkade smokingbödel. ■■

Kvinnorna i Vietnam har kastat sitt ok

● Efter 1967 har kvinnornas antal inom industrin stadigt ökat. Den här vietnamesiskan jobbar inom textilbranschen.

Kvinnorna i Vietnam har väckt en hel världs beundran för det sätt de deltagit i kampen för landets befrielse. Inom FNL är var femte soldat en kvinna - biträdande chefen för Befrielsearmén liksom utrikesministern är också kvinnor. I Nordvietnam utgör kvinnorna den grupp som fått sin situation mest radikalt förändrad under de senaste tjugo åren.

Kvinnans deltagande i kampen har varit bestämd av å ena sidan en önskan att frigöra landet från främmande våld och å andra sidan att frigöra sig själva som kvinnor. De har upplevt att det är två sidor av samma sak: att kvinnans frigörelse är en förutsättning för nationell frigörelse och omvänt.

Vänd

Före motståndskriget mot fransmännen levde den stora majoriteten av Vietnams kvinnor i förnedring och fattigdom. Bönderna - män som kvinnor - förtrycktes av både den franska kolonialmakten och de vietnamesiska godsägarna.

För den vietnamesiska kvinnan var förtrycket dubbelt. Uråldriga lagar och traditioner bestämde hennes plats i samhället: Hon skulle alltid vara underställd mannen. Som flicka skulle hon underordna sig sin far. Som gift kvinna skulle hon underordna sig sin ma-

ke. Om maken dog skulle äldste sonen vara herre i huset.

Vietnamesiskan hade många skyldigheter, men få, om ens några rättigheter. Hon var en handelsvara, en billig arbetskraft som kunde köpas och säljas.

Äktenskap grundades inte på kärlek utan var en ren affärstransaktion mellan familjerna. Brudgummens familj betalade fastställda bröllopsgåvor - t ex en buffel - för att kompensera brudens familj för den uteblivna arbetskraften.

En rik bonde kunde köpa en vux-

en kvinna till hustru åt sin minderårige son. Hon tvingades sedan arbeta åt bonden på fälten eller i hushållet - det blev billigare än att anställa en tjänare. När sonen blev vuxen kunde han skaffa sig flera fruar. Hans första hustru fick tillbringa resten av sina dagar utnyttjad och undanskuffad.

En vietnamesisk kvinna som var sin man "otrogen" under denna mörka feodaltid bestraffades grymt - i vissa delar av landet var straffet att bli ihjältrampad av elefanter. För män var otrohet inget brott.

● Den här kvinnan har startat ett andra liv. Tidigare förtrycktes hon av både franska kolonialister och inhemska godsägare. Nu sköter hon en av kooperativets maskiner och har precis samma möjligheter som en man att få mer kvalificerade arbetsuppgifter.

Fattigbonden och hans hustru kämpade tillsammans

Männens förtryck skiftade beroende på vilken samhällsklass de tillhörde. En feodalfurste hade ofta ett harem på flera hundra kvinnor och en rik bonde kunde ha ett antal bihustrur. De allra fattigaste bönderna hade aldrig råd att betala de dyrbara bröllopsgåvor som behövdes om man ville ha flera hustrur.

De fattiga bondefamiljerna måste kämpa för att hålla nöden utanför dörren. Mannen plöjde och hans hustru planterade riset. I deras gemensamma kamp för att överleva försvann många av idéerna om mannens överlägsenhet.

De franska kolonialisterna behövde arbetskraft till sina planter, sina gruvor och sina fabri-

ker - så billig arbetskraft som möjligt. Därför genomfördes en medveten politik att ruina bönderna och driva dem från jorden. Skatterna till jordägarna var redan tunga nog; när fransmännen skulle ha sitt till blev skatterna outhärdliga.

Kvinnor och barn drabbades hårdast. När bondefamiljen inte längre kunde klara av skatterna så blev det de som i första hand fick ge sig iväg till slavarbete under fransmännen.

En kvinna från Nordvietnam berättade i tidskriften *Kommentar* om förhållandena under denna tid:

"En kvinnlig fabriksarbetare fick en tredjedel eller hälften av en mans lön för samma arbete. När hon blev gravid kastades hon

på porten. Och hade hon ett spädbarn fick hon inte gå hem och amma det. De kvinnliga arbetarna måste amma sina barn på fabriken, även om det var strängt förbjudet.

De kvinnliga jordbruksarbetarna utförde slavarbete åt jordägarna. Som betalning fick de så lite ris att det knappt räckte till henne själv och barnen. Kvinnans arbete räknade man inte med. Man sa att hon "hjälpste sin man".

I städerna krävde kvinnorörelsen högre lön och femton dagars permission efter en födsel. De kämpade tillsammans med arbetarna, deras män och bröder, för att hindra industriledarna från att avskeda dem. Chefen kunde avskeda vem

som helst när som helst för att få billigare arbetskraft.

Detta, att på alla sätt vara utsatt för utsugning och förtryck gjorde att hatet mot utsugarna, de franska kolonialisterna, ökade. Det förklarar varför vårt folk deltog i revolutionen och kunde segra 1945."

1945 var fredsåret då nazisterna i Tyskland och deras allierade i Japan hade besegrats. Folket i Vietnam hade kämpat hårt för befrielse från japanerna. Den 2 september kunde folkledaren Ho Chi Minh utropa den självständiga Demokratiska Republiken Vietnam

som då omfattade hela Vietnam - både landets norra och dess södra del.

I republikens grundlag fastslogs att kvinnan var mannens jämlike. Hon garanterades ett självständigt liv med lagliga rättigheter som inte skilde sig från mannens.

● Efter 1945 började den nya nordvietnamesiska kvinnan att formas. Nu kan alla, oberoende av kön, välja mellan geväret och traktorn.

Den nya kvinnan formades genom kamp

Men den unga republiken fick inte bygga det nya samhället i fred. Frankrike ville fortsätta sitt inkomstbringande förtryck av vietnameserna. Endast ett år efter självständighetsdagen överföll de åter Vietnam.

Kriget mot fransmännen kom att vara i åtta år, fram till 1954. Det ställde stora krav på det vietnamesiska folket - den franska armén var tekniskt överlägsen och fick stöd från USA i form av pengar och vapen.

DRVs regering och Vietnams arbetarparti uppmanade både män och kvinnor att delta i den politiska, ekonomiska, sociala och militära kampen. Gensvaret blev oerhört starkt. Vietnameserna hade en gång erövrat sin frihet, ingen skulle kunna ta den ifrån dem. Och kvinnorna hade sett ljuset skymta, de hade börjat stiga fram ur ett sekellångt förtryck - de franska kolonialisterna skulle inte kunna tvinga dem tillbaka.

Massor av människor tvingades lämna städerna och bege sig ut i jungeln för att därifrån slåss mot angriparna. Denna folkomflyttning medförde att en del av de traditioner som hållit kvinnan nere började luckras upp.

I jungeln levde kvinnan på jämställd fot med mannen och motståndskriget krävde att kvinnan

tog ansvaret för uppgifter som förut varit reserverade för männen. Kvinnor blev nu arbetsleda-

● De traditionellt manliga yrkena utövas nu ofta av kvinnor.

re över män - något otänkbart tio år tidigare - och kvinnorna fick huvudansvaret för produktionen. Kvinnorna nöjde sig inte längre med att plantera ris - de plöjde fälten, reparerade vapen och deltog i den militära kampen. Många fruktade gerillaenheter bestod enbart av kvinnor.

En ny kvinna började gradvis formas.

I byarna, bakom tjocka häckar av bambu, hade männen bevarat sina privilegier under tusentals år. Nu började en djupgående omvandling. "Hunger och okunnighet

är fiendens allierade" var en paroll som regeringen förde fram. Man startade en jättekampanj för att lära folket läsa. Den gällde alla, men kvinnorna som tidigare varit de okunnigaste, gynnades mest. Nu fick barnen gå i skola.

Den gamla bystyrelsen som hade behärskats av de rika bönderna, handelsmannen och andra bypampar fick nu lämna plats för en demokratiskt vald bykommitté.

Förr hade kvinnan aldrig fått tillträde till de kommunala husen. Nu var där skola för barnen på dagarna och möten och vuxenundervisning på kvällarna.

Kvinnornas självförtroende växte, deras ställning förbättrades. Även männen förstod att självstän-

digheten inte skulle kunnat bevaras utan kvinnornas insatser. Och när de sista spikarna slogs i den franska kolonialismens kista i Vietnam så höll kvinnorna också i hammarskaftet. Över 7 000 kvinnor var med och forslade fram material till de styrkor som belägrade Dien Bien Phu där den franska armén slutligen krossades.

Efter Genèvekonferensen 1954 satte USA-imperialisterna in diktatorn Diem som president i Syd-

vietnam. Det innebar en tillbakagång för kvinnorna i söder. För dem blev det nu mycket svårt att utveckla kamp för sina rättigheter. Diemregimen struntade fullständigt inte bara i kvinnornas krav på jämlikhet utan i alla krav från folket. Kvinnorna i söder fick åter förena sig med männen i kamp mot den gemensamma fienden.

I Demokratiska Republiken Vietnam, Nordvietnam, utvecklades

situationen helt annorlunda.

-Den socialistiska revolutionen i Vietnam består av tre parallella revolutioner som var och en har sin roll och betydelse: Revolution av produktionsförhållanden, teknisk revolution och en ideologisk och kulturell revolution. Frigörelsen av kvinnan är nära förbunden med alla dessa tre revolutioner, skriver Nguyen Thi Thap, ordförande i Vietnams kvinnoförbund.

Låt oss svettas mera...

Källor:

L'évolution du statut de la femme dans la RDV, Georges Boudarel
Vietnamese Studies nr 10
For Vietnam 1/2 1972
Div.nummer av Women of Vietnam, Kvinnoförbundets tidskrift.
Vietnambulletinens specialnummer.

• Stafetten - en symbol för enighet.

Kvinnorna tog stora steg framåt under motståndskriget och jordreformen. Men det betydde inte att de automatiskt blev fria. Om männen betraktat kvinnorna som underlägsna i tusen år så upphör de inte med detta bara för att en ny lag kommer till. Även för kvinnorna själva var det ofta svårt att vänja sig vid det nya.

I början var det få av kvinnorna som ville lämna ifrån sig barnen och man vägrade att låta kooperativet betala kostnaderna för detta. Men kvinnoförbundet visade vägen. Det var en fråga om övertalning - att få några kvinnor att börja lämna in sina barn på daghemmen och visa att det gick bra. Daghemspersonalens hängivna arbete spelade en avgörande roll.

Även i fabriken skapades barn-daghem där mödrarna kunde lämna ifrån sig barnen till utbildad personal. Kvinnorna fick lagstadgad rätt till två 30-minuterspauser varje dag för att amma barnen samt fyra månaders betald ledighet vid födsel.

Under åren 1965-66 steg förskolornas antal i Nord-Vietnam med 3%. 1966 till 1967 sköt antalet i höjden med 75% för att sedan mellan 68-69 sjunka till 59%.

Men det var svårt att komma till rätta med gamla traditioner som månggifte och seden att låta familjen bestämma äktenskaps-partner.

Familjelagen som tillkom 1960

blev verktyget för att komma till rätta med dessa vanor. Den förbjuder månggifte och garanterar frihet till äktenskap och skilsmässa. Likställdheten mellan man och kvinna slås fast. Lagen understryker att det är förbjudet att gifta bort barn och misshandla barn, sonhustrur och adoptivbarn - vilket speglar de missförhållanden som tidigare kunde förekomma.

Lagen föregicks av undersökningar och diskussioner på alla nivåer, från de minsta byarna och stads kvarteren upp till regeringen - där Ho Chi Minh hela tiden drev kravet om kvinnans frigörelse. Han förstod vilken oerhörd betydelse den kunde ha för befrielsekampen.

1964 var 35 procent av jordbruksarbetarna kvinnor. Inom industrin utgjorde kvinnorna 45 procent av arbetsstyrkan. 1967 var siffrorna uppe i 70 respektive 50 procent.

Nordvietnam industrialiserades. Levnadsstandarden höjdes. Så kom det amerikanska bombkriget 1965.

Bombningarna och det skärpta kriget i söder ställde nya stora krav på folket. Nu måste kvinnorna mobiliseras ytterligare. Det gick bra - tack vare det system som hade byggts upp tidigare.

1965 generalmobiliserades männen. Då startade kvinnoförbundet kampanjen "Tre ansvar". Kvinnorna uppmunades att samtidigt

klara av tre saker: Att fortsätta produktionen och ersätta de män som inkallades. Att ta ansvaret för familjen. Att hjälpa fronten och delta direkt i kampen vid flygraiden.

"I en maskinverkstad är vi kvinnor inte sämre än männen. Ta mitt fall t ex. 1964 befordrades jag till översynare i stället för en man - det har gått bra.

Vår verkstad har många olika sorters maskiner från olika länder. Så alla reparationer blir komplicerade eftersom varje land har sina speciella nymodigheter. Översynaren måste förstå hur varje maskin fungerar om han eller hon vill att felet snabbt ska avhjälpas. Han eller hon måste känna varje maskin som modern känner sitt barns karaktär." Sagt av Nguyen Thi Ngoc Anh 38, ingenjör på Tran Hung Dao-fabriken.

Solidariteten och stödet till folket och kvinnorna i söder är en självklarhet för folket och kvinnorna i norr. Man vet att södra och norra Vietnam är ett och att de själva inte kan vara fria förrän södern är det.

"Låt oss svettas mera så våra systrar i söder blöder mindre" de orden används ofta. ■■

August Tiiber

från Båtskärsnäs:

-JAG KÄNNER SOLIDARITET MED ANDRA SOM KÄMPAR

August Tiiber från Båtskärsnäs i Norrbotten är en av de människor här i landet som oförtrutet arbetar för solidariteten med Indokinas folk.

Det finns ingen märkvärdighet i det. Med sina 71 år har August hunnit lära sig vad ordet solidaritet betyder. Och just därför reste han i vintras till sin gamla hemby Hedenäset för att samla namn bakom kravet USA ut ur Indokina. En resa som gav totalt 205 namnunderskrifter.

Idag bor August Tiiber på pensionärshemmet i Båtskärsnäs, där han sköter sitt eget lilla hushåll.

Med bitterhet kan han se tillbaka på en mödosam levnadshistoria.

- Jag kom tidigt till Sverige från Finska Kolari. Jobbade först som dräng hos bönderna som underbetalade. Man kunde arbeta med att gräva jord för 7 öre fyrkanten. Det blev långa dagar och man tjänade dåligt - oftast fick man 3 kronor om dagen och välling. - Det var dåliga tider för många unga pojkar. De drog från gård till gård för att söka jobb - en del fick också åka söderut.

Jag har kämpat

- Man fick hela tiden leva knapert. Pengarna räckte inte till. Man tjänade dåligt. Fick jobba när det fanns jobb - ta dåliga jobb. Jag har alltid fått kämpa för mitt levebröd, mot bolagsförvaltare som inte ville ge mig arbete för att jag var kommunist, mot myndigheterna som inte ville ge bidrag då jag var arbetslös. - Det är därför jag känner solidaritet med andra som får kämpa. Jag har kämpat förut. Nu strider dom i Vietnam mot en mäktigare fiende.

- Jag har själv inte varit med i de stora händelserna i världen, jag har bara levt ett enkelt liv. Men jag kommer ihåg vad som hände under 20-, 30- och 40-talen.

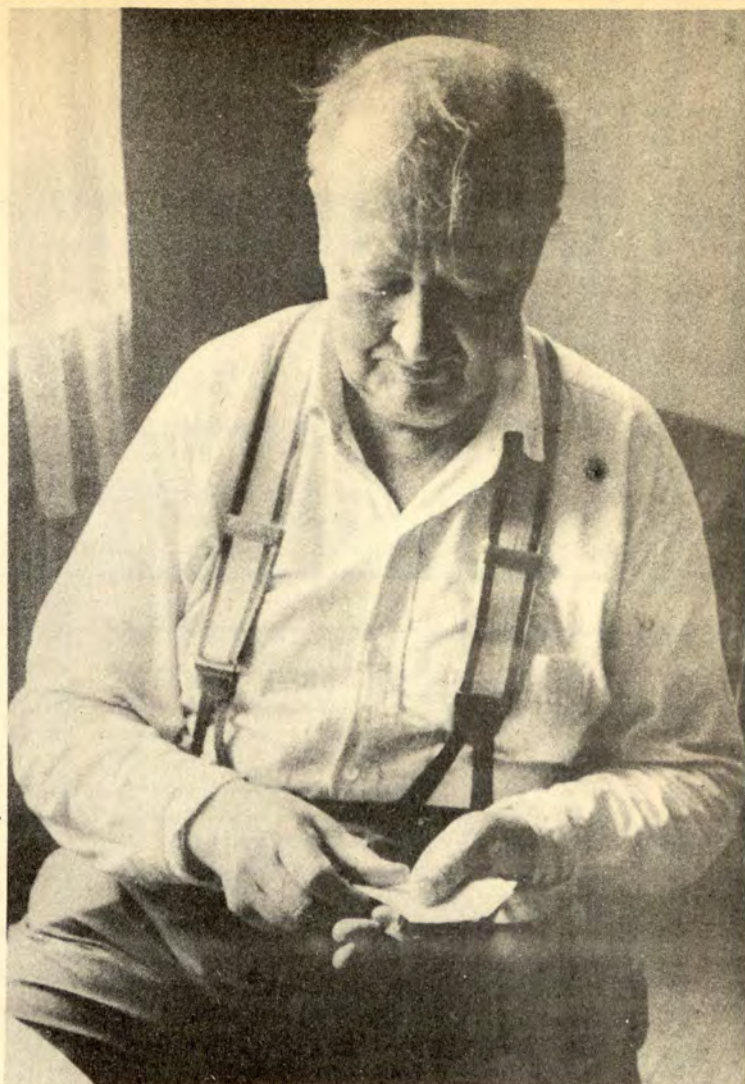
- Jag minns Spanien. Det var hundratals svenskar som kämpade där. Också från Tornedalen för unga pojkar för att bekämpa fascisterna och Franco-generalerna. En av dom kom inte tillbaka. - Här i Sverige samlade arbetarna in många miljoner kronor till det kämpande spanska folket. Jag gav också lite pengar åt en man här i trakten som gick runt med insamlingslistor.

Vietnam nu

- Idag är det viktigt att ge pengar till Vietnam. Varje dag får man läsa i tidningen om bombningar, folk-mord, miljömord och giftkrig. Det är mycket omfattande bombningar och det behövs mycket hjälp. När kriget är över måste hela Vietnam byggas upp - det blir ännu svårare.

1 000:e kronan

Under sensommaren - då Vietnaminsamlingen gick mot den 6:e miljonen - betalade August Tiiber in sin 1 000:e krona. Under årens

● 1 juli betalade August in sin tusende krona till FNL.

lopp har det blivit många inbetalningar. Det är med vördnad i blicken man följer Augusts kvittoräk-nande. Tjugokrona efter tjugokrona, månad efter månad alltsedan 1967. Det är en diger knippe.

- Förut betalade jag bara in pengar och prenumererade på Bulletinen. Nu kan jag också samla in namn för kravet USA ut ur Indokina.

Namn i gårdar

När namninsamlingen startade hösten 1971, såg August Tiiber ett tillfälle att arbeta mera utåt. Det var en lätt och bra uppgift.

- Jag åkte med buss till Hedenäset och Hirsikangas där jag har många bekanta. Jag gick från gård till gård och pratade. Namnlistan hade jag med mig och jag frågade om dom ville skriva på. Tjugofem personer undertecknade. Dom vet nog också vad som menas med solidaritet.

- Sammanlagt blev det 205 namn på mina listor.

- Första maj gick jag i demonstrationståget i Luleå. Vi var många, vi var unga och vi var gamla.

- Så tycker jag att solidariteten ska vara. Både unga och gamla kan visa sitt stöd åt Indokinas folk, inget bidrag är betydelselöst. ■■

MATERIAL FRÅN FNL-KONTORET

fakturanr:
ank den:
exp den:
exp av:

Nedanstående material om Indokina och Vietnamrörelsen i Sverige kan beställas från:
FNL-kontoret

Box 12030

102 21 Stockholm

Vi skickar materialet mot postförskott,
OSS!!!! Porto tillkommer.

Fyll endast iden kolumn som är märkt 'antal'.

Skriv också namn och adress längst ner.

Skicka sedan in hela denna ruta till FNL-kontoret.

BREV från läsarna

Den här dikten har vi fått från en FNL-aktivist. Hon skriver att den är ett uttryck för känslor som hon ibland inte riktigt vet vad hon ska göra med. Och eftersom hon inte vågar brista ut i sång och deklamationer när hon står på pass med bössa och bulletiner så har hon valt att låta VBs läsare ta del på det här sättet i stället. Vi hoppas att fler av läsarna följer hennes exempel.

MIN SYSTER I BEFRIELSEARMEN

Det slog mig plötsligt i går kväll att någonstans i Södra Vietnam måste det ju finnas en flicka som liknar mig en del. En flicka som är 20 år med mörkt hår och bruna ögon liten till växten. Kanske liknar hon mig på flera sätt än så, fast hennes liv förövrigt är så annorlunda. Ja, jag kände det plötsligt så starkt i natt, som en jublande stolthet att jag tror, jag tror jag vet, nej jag vet, att jag har en syster i Befrielsearmén. Kära syster i Befrielsearmén, du med geväret på axeln och tålamod och beslutsamhet i blicken. Lycka till i kampen kära syster. Vet att jag tänker ofta på dig.

	à pris	antal	totalt
Gamla Vietnambulletiner...nr....år.....	1:-		
Specialbulletinen(innehåller material om Vietnams historia, USA-imperialismen och dollarkrisen).....	2:-		
Vietnamdokument(innehåller politiska program från FNL och PRR).....	1:-		
DFFG-dokument. Program, stadgar och sammanfattning av enhetsfrontsdiskussioner. Laosbroschyr.....	2:-		
Kambodjabroschyr.....	1:-		
Vittnesmål från "tigerburarna" på Con Son...	2:-		
En studie i FNL strategi och taktik av Truong Son.....	1:-		
Leve enhetsfronten mot USA-imperialismen..	1:-		
Täby Centrum, en skrift om kampen för yttrandefriheten.....	2:-		
Vietnam Voittaa, finsk Vietnambulletin.....	1:-		
For Vietnam, norska Vietnambulletinen.....	1:-		
Trotskyismen, fronterna och Vietnamrörelsen.	1:50		
Enhet för Vietnam, om arbetet våren 1972...	2:-		
Miljömord.....	2:50		
Vietnams Arbetarpartis historia.....	6:-		
De vita blommornas vår. Novellsamling från Vietnam. Överskottet går till FNL.....	20:-		
Specialtidning "USA ut ur Indokina".....	-:25		
" " "Stöd FNL".....	-:25		
" " "Miljömord".....	-:25		
Pennor med texten "USA ut ur Indokina".....	1:-		
Rockmärken med texten "Med FNL för Vietnams folk".....	1:-		
Vykort med åtta motiv från befrielsekampen.	-:25		
Brevmärken med texten "USA ut ur Indokina".	-:50		
" " " " "Stöd FNL".....	-:50		
Karta över Indokina. format 45+62cm	1:-		
Gamla affischer.....	1:-		
Utställning om USAs angreppskrig (6 affischer)	12:-		
DFFGs tredje skiva.....	22:-		
Insamlingsbössor.....	5:-		

summa:

frakt:

att betala:

VAD ÄR DE FÖRENADE FNL-GRUPPERNA?

De Förenade FNL-grupperna (DFFG) bildades i april 1966 för att samla de Vietnam- och FNL-grupper som vuxit fram på olika håll i Sverige. Medlemskap i DFFG betyder att man anslutit sig till de tre huvudparollerna:

- USA ut ur Indokina!
- Stöd Indokinas folk på dess egna villkor!
- Bekämpa USA-imperialismen!

DFFG är en enhetsfront. Det betyder att vi söker samla så många som möjligt kring de tre huvudparollerna. Alla som stöder dessa kan bli medlemmar i DFFG oavsett politisk uppfattning i andra frågor.

Kongress hålls varje år. Då väljs en förbundsstyrelse med stor geografisk spridning, som leder arbetet till nästa kongress. För det praktiska arbetet utser förbundsstyrelsen ett arbetsutskott inom sig.

I september 1972 fanns det drygt 130 FNL-grupper i Sverige.

VIETNAMBULLETTINEN

Vietnambulletinen är DFFGs organ. Tidningen ska sprida information om Indokina, analysera den politiska situationen och väcka opinion mot USAs krig.

Upplagen är ca 65 000ex. Bulletinen kommer ut sex gånger per år. Prenumeration kostar tio kronor per år. Pengarna sänds till: pg 400 632 - 6, Vietnambulletinen Stockholm.

PG 400 499-0

DFFG har två viktiga uppgifter: att ge politiskt och matriellt stöd åt Indokinas folk. Genom Vietnaminsamlingen pg 400 499-0, kan man ge ett helhjärtat matriellt stöd. Pengarna går till FNL för fri disposition. De överförs via PRRs informationsbyrå i Stockholm. Redovisning sänds till alla bidragsgivare som begär det (skriv till Vietnambulletinen, box 120 30, 102 21 Stockholm och bifoga ett 75-öres frimärke).

Revisorer för Vietnaminsamlingen är prof. Gunnar Inghe, red. Evert Kumm och revisor Hjalmar Montelius.

SÅNGGRUPPER

DFFGs sånggrupper sjunger frihets- och kampsånger från Indokina och från solidaritetsrörelsen för Indokina. De sprider sina sånger genom framträdanden och grammofoonskivor. Hittills har DFFG gett ut tre skivor: "Freedom Singers 1968", "Freedom Singers 1970", samt "Till Det Kämpande Vietnam", 1971.

ANDRA MEDEL

Fotoutställningar, bildband, flygblad och affischer, brev och rockmärken, filmer och teaterpjäser är några andra av DFFGs propagandamedel. DFFG kan också hjälpa till med mötes-talare.

DFFGs postgiro är 69 43 07, Uppsala.

Prenumerera

En årsprenumeration av Vietnambulletinen kostar 10 kr. För det får ni sex nummer av tidningen plus övriga skrifter som Vietnambulletinen ger ut.

Pengarna sätts in på postgiro:
400 632 - 6, Stockholm.

Gå med i FNL-grupperna!

Skriv till De Förenade FNL-gruppernas kontaktsekreterare:

Erik Sigurdsson, S:t Persgatan 26, 753 29 Uppsala.

Han sätter dig i kontakt med FNL-gruppen på din hemort eller hjälper dig att förbereda startandet av en ny grupp.

STÖD FNL PG 400 499 - 0

Vietnaminsamlingen - postgiro 400-499 - 0 är idag uppe i över sex miljoner insamlade kronor.

Sex miljoner kronor är mycket pengar. Men i dag när Vietnam håller på att smulas sönder under USA-flygets bombardemang är det matriella stödet viktigare än någonsin!

Vietnaminsamlingen går villkorslöst till FNL.

VIETNAM- VECKAN 15-21 oktober

Marken skakar under bomberna. Sand och grus och damm yr. Några förbrända flisor var en gång ett träd. En hög sten var en gång ett hus. Och nya bomber fälls över flisor och stenar.

■Men i gångar djupt under jorden lever Vietnams folk vidare. Där går ungarna i skolan och läser i fotogenlampors ljus. Där finns verkstäder och fabriker. Produktionen går långsammare än när fabriken låg på jordens yta. Men produktionen fortsätter.

Vägar bombas sönder. Floder och bäckar mineras från luften. Lastbilar sprängs. Cyklar sprängs. Men soldaterna och folket vid fronten måste få vad de behöver. Ris. Kläder. Gevär. Transporterna fortsätter.

■Vietnam lever. Vietnam andas. Vietnam håller ut.

Visst träffar bomberna ofta sitt mål. En familj som inte hunnit till skyddsrummet. En bonde som inte velat sluta plöja för några flygplans skull.

Men varje bomb som faller är ett nytt nederlag för dem som låter bombarna fällas. Bomberna träffar inte folkets kampvilja och varje krevad skapar nya motståndsmän. Kampen fortsätter på marken, livet går vidare i gångarna - även om en galning krafsar på taket.

■Den första maj 1972 demonstrerade 50 000 människor i Stockholm och ytterligare tiotusentals människor över hela Sverige mot USA:s angreppskrig.

Två timmar efter det att demonstrationen avslutats så var nyheten spridd över hela Vietnam. Soldaterna vid fronten och folket i gångarna under jorden fick ett nytt bevis på att världens folk stöder deras kamp.

■Är det meningslöst att demonstrera, att ta resolutioner, att gå på möten? Nej, det är inte meningslöst. Våra demonstrationer kan inte kasta USA ut ur Indokina. Det kan bara de indokinesiska folken göra. Men vi kan stärka de indokinesiska folkens kampvilja genom att visa dem vår solidaritet. Vi kan visa USA:s härskare att vi inget glömt och inget förlåtit. Vi kan visa Sveriges regering att vi kräver ett konsekvent svenskt stöd åt de indokinesiska folken.

■Ingen insats är för stor. Ingen insats är för liten. Under Vietnamveckan kommer de Förenade FNL-grupperna tillsammans med andra organisationer att anordna möten och demonstrationer över hela Sverige.

Delta i Vietnamveckoarbetet på din hemort.

